

ทัศนคติ พฤติกรรมและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

Japanese Language Learning Attitudes,
Behaviors and Japanese Language Proficiency of
Students at the Faculty of Arts, Silpakorn University

กนก รุ่งกิริติกุล*, ชฎาภรณ์ จันทร์ประเสริฐ**,
รุ่งฤดี เลี้ยวกิตติกุล**, วันชัย สิลพัทธ์กุล*,
หทัยวรรณ เจียมกิริติกานนท์**

Kanok Runggeratigul, Chadaporn Chanprasert,
Rungruedee Leakittikul, Wanchai Silapattagul,
Hathaiwan Chaimkeeratikanon

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ ๑) เพื่อศึกษาทัศนคติที่มีต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ๒) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาคณะอักษรศาสตร์

* ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำภาควิชาภาษาปัจจุบันตะวันออก คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

** อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาปัจจุบันตะวันออก คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

มหาวิทยาลัยศิลปากร ๓) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติ พฤติกรรม การเรียนภาษาญี่ปุ่น และผลการเรียนของนักศึกษาคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรที่เรียนภาษาญี่ปุ่น ชั้นปีที่ ๑-๔ ปีการศึกษา ๒๕๕๘ จำนวน ๒๖๙ คน ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการสำรวจทัศนคติ และพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ ๑) ทัศนคติต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นพบว่า ไม่ว่าจะเป็นทัศนคติเชิงบูรณาการ หรือเชิงใช้ประโยชน์ ภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยทัศนคติในเชิงบูรณาการ นักศึกษาให้ความสำคัญกับการสื่อสารระดับบุคคลมากกว่าเห็นความสำคัญของภาษาญี่ปุ่นในฐานะเป็นภาษาที่ใช้สื่อสารระหว่างประเทศ ส่วนทัศนคติในเชิงใช้ประโยชน์ นักศึกษาสนใจในเรื่องการทำงานตลอดจนความบันเทิงมากกว่าการนำไปใช้ต่อยอดความรู้ชั้นสูงต่อไป ๒) พฤติกรรมต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นพบว่า พฤติกรรม ๕ อันดับแรกที่นักศึกษาปฏิบัติบ่อยครั้ง เป็นพฤติกรรมในห้องเรียน ๓ อันดับ พฤติกรรมหลังคาบเรียน ๑ อันดับ และพฤติกรรมการเพิ่มพูนความรู้ด้วยตัวเอง ๑ อันดับ โดยลำดับที่ ๑, ๒, ๔ เป็นพฤติกรรมในห้องเรียน ได้แก่ ความตั้งใจในขณะที่อาจารย์สอน การเข้าเรียนทุกครั้ง และการจดบันทึกขณะที่อาจารย์สอน ในขณะที่ลำดับที่ ๓ เป็นพฤติกรรมหลังคาบเรียนคือ การทำการบ้าน หรือรายงานด้วยตัวเอง และลำดับที่ ๕ นั้นเป็นพฤติกรรมการเพิ่มพูนความรู้ด้วยตัวเอง โดยเชื่อว่าตนเองทุ่มเทการเรียนให้กับภาษาญี่ปุ่นมาก ๓) ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติ พฤติกรรม และผลการเรียนภาษาญี่ปุ่นพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติเชิงบูรณาการกับพฤติกรรม และทัศนคติเชิงใช้ประโยชน์กับพฤติกรรมมีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ แสดงให้เห็นแนวโน้มว่า ทัศนคติในเชิงบูรณาการของนักศึกษามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเป็นลำดับแรก และทัศนคติเชิงใช้ประโยชน์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในระดับรองลงมา สะท้อนให้เห็นว่า นักศึกษาที่มีทัศนคติที่ดีมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมการเรียนที่ดีสอดคล้องกัน นอกจากนี้ยังพบว่า ทัศนคติและผลการเรียนของนักศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสรุปได้ว่า การมี

ทัศนคติที่ดีต่อภาษาญี่ปุ่น มีส่วนในการตั้งใจ หรือเป็นสิ่งบ่งชี้ถึงพฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่นที่ดีได้ แต่ไม่ได้บ่งบอกถึงความสัมพันธ์ที่สอดคล้องกับผล การเรียนแต่อย่างใด

คำสำคัญ : ทัศนคติเชิงบูรณาการ ทัศนคติเชิงใช้ประโยชน์ พฤติกรรม การเรียนภาษาญี่ปุ่น

Abstract

The objectives of this study are to investigate the Japanese Language students of the Faculty of Arts, Silpakorn University regarding 1) their Japanese language learning attitudes 2) their Japanese language learning behaviors and 3) the relationships between their attitudes, their Japanese language learning behaviors and their Japanese language proficiency. The samples of the study were 269 first to fourth year students of the Faculty of Arts, Silpakorn University in the 2015 academic year. The data were obtained from student questionnaires. Percentages, means, standard deviations, F-Test and correlation coefficient were employed in the data analysis. The results are as follows. 1) Students' integrative attitude and instrumental attitude towards Japanese were high. As for the integrative attitude, they liked Japanese and wanted to be able to communicate with Japanese people. They would feel proud if their Japanese communication was successful much more than thinking about Japanese as a tool for globalized communication. Students' instrumental attitude towards Japanese was positive, especially the benefits related to future work, study and

entertainment much more than focusing on additional knowledge. 2) The most of frequent use of students' Japanese language learning behaviors during class behaviors are as follows : concentrating while studying and listening, always attending class and note-taking. Some after-class behaviors and special activities for learning reinforcement included, doing homework or assignments on their own, and enthusiasm in learning. 3) The relationship between attitudes and behaviors was found to be positive. Based on the results, it can be inferred that the positive attitudes of students in this study can be a predictor of good language learning behaviors. However the attitudes and students' Japanese language proficiency did not correlate with their learning behaviors which mainly focused on during class behaviors. Class behaviors alone are not sufficient to enable them to be proficient in Japanese language learning.

Keywords : integrative attitude, instrumental attitude, Japanese language learning behaviors

ความเป็นมาของปัญหา

ปัจจุบันภาษาญี่ปุ่นถือว่าเป็นภาษาต่างประเทศภาษาหนึ่งที่นักศึกษาให้ความสนใจในการเรียนรู้มาก การเรียนภาษาต่างประเทศมีทั้งผู้ที่ประสบความสำเร็จและไม่ประสบความสำเร็จ ซึ่งจากสาเหตุหลายประการ ทั้งภายนอก และภายในตัวผู้เรียนเอง เช่น ภาษาแม่ เพศ สถิติปัญหา ความถนัด สิ่งแวดล้อมในการเรียน ความเชื่อ รูปแบบการเรียนรู้ กลยุทธ์การเรียนรู้ ครูผู้สอน วิธีการสอนของครู เป็นต้น (ยุพกา พุกขิมา, กนกพร นุ่มทอง และ สร้อยสุตา ณ ระนอง ๒๕๕๖ : ๒๙) ในส่วนของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิชาภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นมีสถานภาพเป็นวิชาเลือก

เสรี แต่ก็มีนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ประสงค์จะลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นเป็นจำนวนมาก
จนต้องจัดสอบคัดเลือก นักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกและได้รับสิทธิ์ในการลงทะเบียน
เรียน จึงน่าจะเป็นนักศึกษาที่มีความตั้งใจจะเรียน และมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษา
ญี่ปุ่น แต่กลับมีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกันค่อนข้างสูง ซึ่งจาก
ความเห็นของ Walberg (1989 : 149-150) กล่าวเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนว่า นอกเหนือจากปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียน การสอนของผู้สอนแล้ว
ปัจจัยที่สำคัญยิ่งอีกประการหนึ่งก็คือปัจจัยที่มาจากผู้เรียนโดยตรง เช่น สติปัญญาของผู้เรียน
ความถนัด ผลสัมฤทธิ์เดิม ทัศนคติต่อการเรียน การมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และ
การใช้กลยุทธ์การเรียน มีงานวิจัยมากมายที่ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จ
ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง หรือภาษา
ต่างประเทศ และระบุผลตรงกันคือ ปัจจัยด้านทัศนคติของผู้เรียนเป็นปัจจัยสำคัญอย่างยิ่ง
ปัจจัยหนึ่งต่อการเรียนภาษา เนื่องจากมีความสัมพันธ์กับสติปัญญา จิตใจ ความคิด
ความรู้สึก และอารมณ์ (Brown 2000 ; Young 2006 ; Snow 2007 ; Fayeke 2010 อ้าง
ถึงใน ดีเด่น เปัญฮาวัน ๒๕๕๖ : ๓) นอกจากนี้ Kara (2009 : 111) ย้ำว่าทัศนคติของ
ผู้เรียนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนซึ่งจะช่วยเอื้อให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนภาษาที่ดีขึ้น โดยเฉพาะทัศนคติที่เป็นบวกของผู้เรียนภาษาสามารถช่วย
ผลักดันผู้เรียนให้มีความกระตือรือร้นที่จะพัฒนากลยุทธ์ หรือพฤติกรรม ตลอดจนนิสัย
ในการเรียนรู้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพขึ้น อันจะส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียน
ภาษามากขึ้น

จากการทบทวนวรรณกรรมดังที่กล่าวข้างต้น พบว่าการสำรวจทัศนคติ และ
พฤติกรรมของผู้เรียน ตลอดจนความสัมพันธ์ของทัศนคติ และพฤติกรรมต่อผลการเรียน
น่าจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษา สำหรับ
การศึกษาระดับปริญญาตรีมีผู้วิจัยเกี่ยวกับทัศนคติ แรงจูงใจ และพฤติกรรมต่อการเรียนภาษา
ญี่ปุ่น (สุพรรณ ครุฑเมือง ๒๕๔๔ : (๑)-(๒) ; กมลทิพย์ พลบุตร ๒๕๕๑ : ๓๙๙ ; ยุพภา
พุทธิมา, กนกพร นุ่มทอง และสร้อยสุดา ณ ระนอง ๒๕๕๖ : ๒๙) ซึ่งสอดคล้องกันว่า
ผู้เรียนมีทัศนคติต่อการเรียนภาษาในเชิงบวก มีความเชื่อเกี่ยวกับแรงจูงใจ และความ
คาดหวังในการเรียนภาษาญี่ปุ่นทั้งในลักษณะของแรงจูงใจ จากความสนใจในภาษา
ผู้คน และวัฒนธรรม และแรงจูงใจเพื่อการงานอาชีพ ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าทัศนคติต่อ

การเรียนภาษาญี่ปุ่นในเชิงบวกน่าจะส่งผลให้เกิดพฤติกรรมในการเรียนภาษาญี่ปุ่นอย่างเหมาะสม และนำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นได้

งานวิจัยนี้จึงมุ่งศึกษาว่า นักศึกษาคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่เรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นตามที่สนับสนุนหรือไม่ นักศึกษามีพฤติกรรมการเรียนที่สอดคล้องกับทัศนคติเหล่านั้นหรือไม่ อย่างไร และท้ายที่สุด ทัศนคติและพฤติกรรมการเรียนมีส่วนสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาภาษาญี่ปุ่นมากน้อยเพียงใด และหาข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมต่อไป

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

๑. เพื่อศึกษาทัศนคติที่มีต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
๒. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
๓. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติ พฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่น และผลการเรียนของนักศึกษาคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ระเบียบวิธีวิจัย

๑. กลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ เพื่อสำรวจทัศนคติ และพฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ นักศึกษาคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรที่เรียนภาษาญี่ปุ่น ชั้นปีที่ ๑-๔ ในปีการศึกษา ๒๕๕๘ ภาคการศึกษาที่ ๒ โดยแบ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ จำนวน ๙๕ คน นักศึกษาชั้นปีที่ ๒ จำนวน ๗๕ คน นักศึกษาชั้นปีที่ ๓ จำนวน ๔๔ คน และนักศึกษาชั้นปีที่ ๔ จำนวน ๕๖ คน

๒. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถาม

แบบมาตราส่วนประมาณค่าทัศนคติ ๕ ระดับ ปรับจากแบบสอบถามเรื่องทัศนคติและพฤติกรรมการเรียนรู้ของดีเด่น เบญจวัน (๒๕๕๖) ซึ่งได้แนวคิดมาจาก Gardner & Lambert (1972) และ Gardner (1985) สํารวจทัศนคติ และใช้ The Learning And Study Strategies Inventory (LASSI) (Claire E.et al. (1987)) เป็นเครื่องมือในการสำรวจพฤติกรรม การเรียนของนักศึกษา จัดทำเป็นแบบสอบถามออนไลน์เผยแพร่ผ่านเวปเพจของภาควิชา เพื่อเก็บข้อมูลผ่านระบบออนไลน์โดยออกแบบให้ครอบคลุมแนวคิดที่ต้องการ มีทั้งหมด ๔ ตอนคือ ตอนที่ ๑ ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม (๑๕ ข้อ) ตอนที่ ๒ ทัศนคติ ต่อภาษาญี่ปุ่นของผู้ตอบแบบสอบถาม (๒๔ ข้อ) ตอนที่ ๓ พฤติกรรมการเรียนรู้ภาษา ญี่ปุ่นของผู้ตอบแบบสอบถาม (๒๔ ข้อ) และตอนที่ ๔ คำถามปลายเปิด (๕ ข้อ)

ผลการวิจัย

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ใช้แบบสอบถามตั้งแต่วันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ถึง วันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๙ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ เรียนรายวิชาภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น ๑ และ ๒ รวม ๖ หน่วยกิต นักศึกษาชั้นปีที่ ๒ เรียนรายวิชาภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น ๑-๔ รวมจำนวน ๑๒ หน่วยกิต นักศึกษาชั้นปีที่ ๓-๔ เรียนรายวิชาภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น ๑๒ หน่วยกิตและ รายวิชาภาษาญี่ปุ่นบังคับของนักศึกษาเอกญี่ปุ่น รวมจำนวน ๒๓ หน่วยกิต

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
๑. ชั้นปี		
ปี ๑	๙๕	๓๕.๓๒
ปี ๒	๗๕	๒๗.๘๘
ปี ๓	๔๕	๑๖.๗๓
ปี ๔	๕๔	๒๐.๐๗
รวม	๒๖๙	๑๐๐.๐๐

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
๒. เพศ		
ชาย	๕๑	๑๘.๙๖
หญิง	๒๑๘	๘๑.๐๔
รวม	๒๖๙	๑๐๐.๐๐
๓. ประวัติการเริ่มเรียนภาษาญี่ปุ่น		
ประถม	๒	.๗๔
มัธยมต้น	๑๘	๖.๖๙
มัธยมปลาย	๑๗๑	๖๓.๕๗
มหาวิทยาลัย	๗๕	๒๗.๘๘
เรียนพิเศษ	๓	๑.๑๒
รวม	๒๖๙	๑๐๐.๐๐
๔. ผลการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น		
เกรดเฉลี่ยน้อยกว่า ๒.๕๐	๑๑๒	๔๑.๖๔
เกรดเฉลี่ย ๒.๕๐-๓.๕๐	๑๒๗	๔๗.๒๑
เกรดเฉลี่ย ๓.๕๑ ขึ้นไป	๓๐	๑๑.๑๕
รวม	๒๖๙	๑๐๐.๐๐

ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ ๑ วิเคราะห์โดยหาค่าความถี่ และร้อยละพบว่า กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นเพศหญิง ๒๑๘ คน (๘๑.๐๔%) และเพศชาย ๕๑ คน (๑๘.๙๖%) เริ่มเรียนภาษาญี่ปุ่นตั้งแต่ระดับประถมศึกษา ๒ คน (๐.๗๔%) ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ๑๘ คน (๖.๖๙%) ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ๑๗๑ คน (๖๓.๕๗%) ระดับมหาวิทยาลัย ๗๕ คน (๒๗.๘๘%) ศึกษาภาษาญี่ปุ่นด้วยตนเอง ๓ คน (๑.๑๒%) เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ จำนวน ๙๕ คน (๓๕.๓๒%) นักศึกษาชั้นปีที่ ๒ จำนวน ๗๕ คน (๒๗.๘๘%) นักศึกษาชั้นปีที่ ๓ จำนวน ๔๕ คน (๑๖.๗๓%) และนักศึกษาระดับชั้นปีที่ ๔ จำนวน ๕๔ คน (๒๐.๐๗%) จำนวนกลุ่มตัวอย่างรวมทั้งสิ้น ๒๖๙ คน แบ่งกลุ่มตามผลการเรียนออกเป็น ๑. กลุ่มที่ผลการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นคะแนนเฉลี่ยน้อยกว่า ๒.๕ จำนวน ๑๑๒ คน (๔๑.๖๔%) ๒. กลุ่มที่ผลการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ ๒.๕-๓.๕ จำนวน ๑๒๗ คน (๔๗.๒๑%) และ ๓. กลุ่มที่ผลการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นคะแนนเฉลี่ย ๓.๕๑ ขึ้นไป จำนวน ๓๐ คน (๑๑.๑๕%)

ทัศนคติต่อภาษาญี่ปุ่น

ทัศนคติต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น หมายถึง ความคิดเห็น ความเข้าใจ ความรู้สึกนึกคิด ทั้งในทางบวกและลบของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น รวมไปถึงประโยชน์ที่คิดว่าจะได้รับการเรียนภาษาญี่ปุ่น ทั้งในเชิงบูรณาการซึ่งเป็นความต้องการของผู้เรียนที่จะเป็นมิตรกับเจ้าของภาษา และเชิงใช้ประโยชน์ซึ่งเป็นความต้องการของผู้เรียนเพื่อให้ภาษาเป็นเครื่องมือยกระดับตนเองให้ดีขึ้น

แบบสอบถามตอนที่ ๒ เกี่ยวกับทัศนคติต่อภาษาญี่ปุ่นทั้งหมด ๒๔ ข้อ แบ่งเป็นทัศนคติต่อภาษาญี่ปุ่นในเชิงบูรณาการ ๑๒ ข้อ และเชิงการใช้ประโยชน์ ๑๒ ข้อ (Gardner & Lambert (1972 : 114-115) ผลวิเคราะห์จากแบบสอบถามแสดงดังต่อไปนี้

๑. ทัศนคติเชิงบูรณาการ

การวิเคราะห์ทัศนคติเชิงบูรณาการของนักศึกษาในภาพรวมของทั้งสี่ชั้นปีในตารางที่ ๑ จะแสดงเรียงจากลำดับค่าเฉลี่ยมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด และแปลผล* ดังนี้

ตารางที่ ๑ ลำดับค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นเชิงบูรณาการ

ทัศนคติเชิงบูรณาการ	$\bar{X}$	SD	แปลผล
๔. การรู้ภาษาญี่ปุ่นช่วยให้เรียนรู้วัฒนธรรมด้านต่าง ๆ ของเจ้าของภาษา	๔.๕๙	.๕๓๗	มากที่สุด
๖. ข้าพเจ้ารู้สึกภาคภูมิใจหากได้ใช้ภาษาญี่ปุ่นกับชาวญี่ปุ่น	๔.๕๕	.๖๓๖	มากที่สุด
๕. ข้าพเจ้าอยากมีเพื่อนเป็นชาวญี่ปุ่นเพื่อว่าข้าพเจ้าจะได้มีโอกาสฝึกฝนภาษาญี่ปุ่น	๔.๔๘	.๗๐๕	มาก

* โดยใช้เกณฑ์ในการวิเคราะห์และแปลข้อมูลของ Best (1977 : 179-187) ดังนี้ ค่าเฉลี่ย ๔.๕๐-๕.๐๐ หมายถึง เห็นด้วยมากที่สุด, ค่าเฉลี่ย ๓.๕๐-๔.๔๙ หมายถึง เห็นด้วยมาก, ค่าเฉลี่ย ๒.๕๐-๓.๔๙ หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง, ค่าเฉลี่ย ๑.๕๐-๒.๔๙ หมายถึง เห็นด้วยน้อย, ค่าเฉลี่ย ๑.๐๐-๑.๔๙ หมายถึง เห็นด้วยน้อยที่สุด, ค่าเฉลี่ย ๐.๐๐-๐.๙๙ หมายถึง ไม่เห็นด้วย

ทัศนคติเชิงบูรณาการ	$\bar{X}$	SD	แปลผล
๗. การรู้ภาษาญี่ปุ่นช่วยให้ข้าพเจ้ารู้สึกมั่นใจขึ้นเมื่อสื่อสารกับชาวญี่ปุ่น	๔.๓๙	.๗๐๗	มาก
๒. การรู้ภาษาญี่ปุ่นช่วยให้ข้าพเจ้ามีทัศนคติ และมุมมองของชีวิตที่กว้างขึ้น	๔.๓๓	.๖๔๕	มาก
๓. ถ้ามีโอกาสข้าพเจ้าอยากไปใช้ชีวิตในประเทศญี่ปุ่น	๔.๒๓	.๘๙๘	มาก
๑๐. ข้าพเจ้าอยากยึดแบบอย่างวิถีการดำเนินชีวิตบางประการของประชาชนเจ้าของภาษามาปรับใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น การมีระเบียบวินัย	๔.๒๒	.๗๖๔	มาก
๑๒. การรู้ภาษาญี่ปุ่นช่วยเพิ่มพูน และส่งเสริมความเข้าใจ รวมทั้งช่วยรักษาความสัมพันธ์อันดีกับประเทศ และประชาชนของเจ้าของภาษา	๔.๑๑	.๗๐๗	มาก
๑๑. การเรียนภาษาญี่ปุ่นมีส่วนช่วยให้ข้าพเจ้าพัฒนาตนเองไปสู่สังคมโลก	๔.๐๕	.๗๔๑	มาก
๙. ข้าพเจ้าจะมีภาพลักษณ์ที่ดีขึ้นถ้าสามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นได้	๓.๙๐	.๘๗๕	มาก
๑. ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับพลเมืองเอเชียในยุคเปิดเสรีอาเซียน	๓.๘๐	.๗๖๗	มาก
๘. การรู้ภาษาญี่ปุ่นเป็นเครื่องบ่งชี้ว่าบุคคลนั้น ๆ เป็นผู้ได้เปรียบทางภาษามากกว่าภาษาอังกฤษ	๓.๕๑	๑.๐๑๓	มาก
รวม	๔.๑๘	.๔๔๓	มาก

ทัศนคติเชิงบูรณาการซึ่งเป็นทัศนคติในเชิงความชอบ และชื่นชมต่อประชาชน และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา รวมถึงความต้องการที่จะสร้างความคุ้นเคย และเป็นส่วนหนึ่งของสังคม หรือชุมชนภาษาเป้าหมาย โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = ๔.๑๘) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า อยู่ในระดับมากเช่นกัน โดยเฉพาะทัศนคติในข้อที่ว่า การรู้ภาษาญี่ปุ่นช่วยให้เรียนรู้วัฒนธรรมด้านต่าง ๆ ของเจ้าของภาษาซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X}$ = ๔.๕๙) และรองลงมาตามลำดับคือ ทัศนคติที่รู้สึกภาคภูมิใจหากได้ใช้ภาษาญี่ปุ่นกับชาวญี่ปุ่น ($\bar{X}$ = ๔.๕๕) นอกจากนี้ยังมีความสอดคล้องกับลำดับ ๓ คือ ต้องการเพื่อนเป็นชาวญี่ปุ่นเพื่อจะได้มีโอกาสฝึกฝนภาษาญี่ปุ่น ($\bar{X}$ = ๔.๔๘) และลำดับ ๔ คือ เชื่อว่าการรู้ภาษาญี่ปุ่นช่วยให้รู้สึกมั่นใจขึ้นเมื่อสื่อสารกับชาวญี่ปุ่น ($\bar{X}$ = ๔.๓๙) ผลจาก

แบบสอบถามข้างต้นสอดคล้องกับคำตอบที่ได้รับจากคำถามปลายเปิดที่ว่า “นักศึกษาชอบเรียนภาษาญี่ปุ่นเพราะเหตุใด” โดยนักศึกษาร้อยละ ๖๗.๕ จากผู้ให้คำตอบเกี่ยวกับทัศนคติเชิงบูรณาการทั้งหมดระบุตรงกันว่า ชอบเรียนภาษาญี่ปุ่นเพราะอยากเรียนรู้วัฒนธรรมทั้งดงามและหลากหลายของประเทศญี่ปุ่น ดังตัวอย่างที่แสดงในคำตอบต่อไปนี้

“ชอบเพราะ วัฒนธรรม ภาษา ลักษณะนิสัยของคนญี่ปุ่น ทำให้ข้าพเจ้าอยากเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของประเทศที่น่าหลงใหลนี้” (นักศึกษาปี ๑ เพศหญิง)

“ชอบเพราะว่า มีความสนใจในเรื่องของประเพณี วัฒนธรรม และวิถีความเป็นอยู่ของคนญี่ปุ่น ทำให้อยากรู้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อที่จะได้เข้าใจถึงบุคคล สังคม และการใช้ชีวิต” (นักศึกษาปี ๔ เพศชาย)

นอกจากความสนใจในด้านวัฒนธรรมญี่ปุ่นแล้ว นักศึกษาร้อยละ ๓๒.๕ จากผู้ตอบเกี่ยวกับทัศนคติเชิงบูรณาการทั้งหมดยังตอบไปในทิศทางเดียวกันว่า “รู้สึกภาคภูมิใจ/รู้สึกดีที่ได้เรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นมากขึ้นเรื่อย ๆ และสามารถนำไปสื่อสารกับคนญี่ปุ่นได้” รวมไปถึง “การเรียนภาษาญี่ปุ่นยังช่วยเปิดโลกทัศน์ให้นักศึกษามากขึ้น” ดังแสดงในตัวอย่างคำตอบที่ยกมาต่อไปนี้

“ชอบเพราะ เวลาที่ได้พูดกับคนญี่ปุ่นแล้วสามารถสื่อสารได้เข้าใจ เป็นความรู้สึกที่น่าภูมิใจมากอย่างหนึ่ง” (นักศึกษาปี ๑ เพศชาย)

“ชอบค่ะ โดยเฉพาะเวลาที่เราสื่อสารกับคนญี่ปุ่นได้ ทำให้ภูมิใจมาก ๆ ค่ะ” (นักศึกษาปี ๔ เพศหญิง)

เมื่อนำข้อมูลที่ได้จากคำถามปลายเปิดที่ว่า “นักศึกษาคิดว่าภาษาญี่ปุ่นให้ประโยชน์ด้านใดแก่นักศึกษามากที่สุด” มาประกอบ พบว่านักศึกษาร้อยละ ๑๕ จากผู้ตอบทั้งหมดมีความคิดเห็นสอดคล้องกับทัศนคติเชิงบูรณาการ โดยคำตอบร้อยละ ๔๐ จะเน้นไปด้านการซึมซับวัฒนธรรมของประเทศเจ้าของภาษา คือพัฒนาตัวเองให้มีระเบียบวินัย ตรงต่อเวลาเหมือนกับคนญี่ปุ่น ดังตัวอย่างคำตอบด้านล่าง

“การใช้ชีวิต เพราะทำให้เปลี่ยนนิสัยมีความรับผิดชอบ และมีวินัยในการเรียนและตนเองมากขึ้น” (นักศึกษาปี ๒ เพศหญิง)

“ด้านทัศนคติ เมื่อได้คุยกับคนญี่ปุ่นทำให้ทราบถึงทัศนคติ (ดี ๆ) ที่แสดงออกมาเมื่อเราปฏิบัติตาม ก็จะทำให้ชีวิตเราดีขึ้น” (นักศึกษาปี ๒ เพศหญิง)

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม และคำถามปลายเปิดจะเห็นว่า นักศึกษามีทัศนคติเชิงบูรณาการด้านบวก นักศึกษามีความชื่นชอบในวัฒนธรรม ทัศนคตินิสัยของชาวญี่ปุ่น และพยายามที่จะนำมาปรับใช้กับชีวิตตนเอง นอกจากนี้ยังมีทั้งความภาคภูมิใจ และดีใจที่ได้เรียนภาษาญี่ปุ่น จนสามารถนำไปใช้สื่อสารกับคนญี่ปุ่นได้ ไม่ว่าจะ เป็นทั้งทักษะด้านการพูด ฟัง อ่าน เขียน ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นทัศนคติในระดับใกล้เคียงที่ต้องการเข้าใจในวัฒนธรรม และสื่อสารกับชาวญี่ปุ่นได้ ในขณะที่ทัศนคติในระดับที่มองเห็นความสำคัญในระดับภาษาสากล กลับมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับที่น้อยสุด (ลำดับ ๑๒ $\bar{X}$ = ๓.๕๑) และในคำถามปลายเปิด ก็ไม่พบผู้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ ซึ่งบ่งชี้ให้เห็นว่า นักศึกษาให้ความสำคัญกับการสื่อสารระดับบุคคล หรือเป็นความชื่นชอบส่วนบุคคล มากกว่าการเห็นความสำคัญในฐานะที่เป็นภาษาที่ใช้สื่อสารได้ระหว่างประเทศ นอกจากทัศนคติเชิงบูรณาการ นักศึกษายังแสดงทัศนคติเชิงใช้ประโยชน์ ซึ่งจะแสดงผลวิเคราะห์ในหัวข้อถัดไป

๒. ทัศนคติเชิงใช้ประโยชน์

ผลของแบบสอบถามแสดงให้เห็นทัศนคติต่อภาษาญี่ปุ่นในเชิงใช้ประโยชน์ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๒ ลำดับค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นเชิงใช้ประโยชน์

ทัศนคติเชิงใช้ประโยชน์	$\bar{X}$	SD	แปลผล
๑๓. ภาษาญี่ปุ่นจะช่วยให้ข้าพเจ้ามีโอกาสก้าวหน้าในการทำงานมากขึ้น	๔.๕๙	.๕๔๒	มากที่สุด
๒๑. การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นช่วยให้ได้รับความบันเทิงจากภาพยนตร์ หนังสือพิมพ์ หรือนิตยสารภาษาญี่ปุ่น มากกว่าคนที่ไม่ได้เรียน	๔.๔๘	.๗๘๐	มาก
๒๒. ภาษาญี่ปุ่นช่วยให้ข้าพเจ้าสามารถเดินทางไปประเทศญี่ปุ่น ได้สะดวก และง่ายขึ้น	๔.๔๒	.๗๑๑	มาก
๑๔. ภาษาญี่ปุ่นจะช่วยให้ข้าพเจ้ามีโอกาสก้าวหน้าในการศึกษา	๔.๓๘	.๖๖๗	มาก
๑๖. ภาษาญี่ปุ่นช่วยให้ข้าพเจ้าค้นคว้าหาข้อมูล เช่น จากอินเทอร์เน็ต หนังสือพิมพ์ หรือวารสารต่าง ๆ ที่เป็นภาษาญี่ปุ่นได้	๔.๒๙	.๗๔๘	มาก

ทัศนคติเชิงใช้ประโยชน์	$\bar{X}$	SD	แปลผล
๒๓. ภาษาญี่ปุ่นช่วยส่งเสริมความสำเร็จในการติดต่อค้าขายกับชาวญี่ปุ่น	๔.๒๖	.๗๐๑	มาก
๒๔. ภาษาญี่ปุ่นช่วยให้เกิดความร่วมมือระหว่างประเทศในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เศรษฐกิจ สังคม การเมือง การศึกษา เป็นต้น	๔.๑๘	.๗๙๗	มาก
๑๗. ภาษาญี่ปุ่นเป็นเครื่องมือช่วยให้เข้าใจการใช้เทคโนโลยีประเภทต่าง ๆ เช่น อ่านข้อปฏิบัติเรื่องวิธีการใช้เครื่องไฟฟ้า อิเลคทรอนิกส์ หรือเล่นเกม	๔.๐๙	.๘๓๙	มาก
๒๐. ภาษาญี่ปุ่นเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ตลอดชีวิต	๔.๐๘	.๘๔๙	มาก
๑๕. ภาษาญี่ปุ่นช่วยให้ข้าพเจ้ามีโอกาสดำเนินการด้านการศึกษาต่อในประเทศญี่ปุ่น	๔.๐๖	.๘๒๔	มาก
๑๘. ข้าพเจ้าสามารถเรียนรู้ และติดตามเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในญี่ปุ่นได้โดยผ่านภาษาญี่ปุ่น	๓.๘๕	.๘๙๘	มาก
๑๙. ภาษาญี่ปุ่นช่วยเพิ่มพูนความรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ แก่ข้าพเจ้า	๓.๖๙	.๘๔๑	มาก
รวม	๔.๒๐	.๔๖๖	มาก

ทัศนคติเชิงใช้ประโยชน์เป็นทัศนคติที่ช่วยเอื้อประโยชน์แก่ผู้เรียนต่อการพัฒนาทักษะด้านต่าง ๆ เช่น การศึกษาในโรงเรียน หรือมหาวิทยาลัย นักศึกษาสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการค้นคว้าหาความรู้ ใช้เป็นเครื่องมือในการสมัครงาน ความต้องการค่าตอบแทนที่สูงกว่าในการทำงาน และการใช้เป็นเครื่องมือในการเข้าถึงเทคโนโลยีหรือความบันเทิงต่าง ๆ ตลอดจนการเสาะแสวงหาความร่วมมือระหว่างประเทศ โดยภาพรวมพบว่า ทัศนคติเชิงใช้ประโยชน์อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = ๔.๒๐$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อก็พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุดคือ ประโยชน์สูงสุดในด้านที่จะช่วยให้มีโอกาสก้าวหน้าในการทำงานมากขึ้น ($\bar{X} = ๔.๕๙$) และอยู่ในระดับมากที่สุดข้อ ได้แก่ การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นช่วยให้ได้รับความบันเทิงจากภาพยนตร์ หนังสือพิมพ์ หรือนิตยสารภาษาญี่ปุ่นมากกว่าคนที่ไม่ได้เรียน ($\bar{X} = ๔.๔๘$) ประโยชน์ที่สำคัญในลำดับถัดมาได้แก่ การใช้ภาษาญี่ปุ่นเป็นเครื่องมือในการสื่อสารเมื่อเดินทางไปประเทศญี่ปุ่น ($\bar{X} = ๔.๔๒$) และช่วยให้มีโอกาสได้รับการศึกษาในประเทศญี่ปุ่นมากขึ้นด้วย ($\bar{X} = ๔.๓๘$)

การให้น้ำหนักความสำคัญของประโยชน์ในการใช้ภาษาญี่ปุ่นสอดคล้องกับข้อมูลที่ระบุในคำถามปลายเปิดเรื่องการใช้ประโยชน์ภาษาญี่ปุ่น ซึ่งคำตอบร้อยละ ๘๕ ของผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดระบุตรงกันเกี่ยวกับการเห็นความสำคัญของภาษาญี่ปุ่นในแง่ประโยชน์ในการทำงาน ตลอดจนความได้เปรียบในการเข้าถึงความบันเทิง และการเดินทางไปประเทศญี่ปุ่น กล่าวคือ ร้อยละ ๗๘ ของผู้ตอบที่มีทัศนคติเชิงใช้ประโยชน์กล่าวว่า การรู้ภาษาญี่ปุ่นจะเพิ่มโอกาสให้ได้รับการพิจารณาเข้าทำงานมากขึ้น และมีโอกาสไปเรียนต่อที่ญี่ปุ่น ดังตัวอย่างคำตอบของคำถามปลายเปิดดังต่อไปนี้

“ข้าพเจ้าคิดว่าภาษาญี่ปุ่นจะเป็นประโยชน์ในด้านการทำงานมากที่สุด เพราะในปัจจุบัน คนที่รู้ภาษาที่สามนั้นจะได้เปรียบกว่าคนที่รู้แค่หนึ่ง หรือสองภาษา และคิดว่าภาษาญี่ปุ่นจะมีส่วนทำให้ข้าพเจ้าประสบผลสำเร็จในการทำงานได้”

(นักศึกษาปี ๓ เพศหญิง)

“คิดว่าด้านหน้าที่การงานค่ะ เพราะเงินเดือนอาชีพที่ใช้ภาษาญี่ปุ่นนั้นค่อนข้างสูง แล้วก็ยังมีงานหลายอย่างมาก คิดว่าน่าจะไม่ต้องงาน ส่วนด้านการเรียนก็เป็นประโยชน์ด้วยเช่นกัน เพราะทุนญี่ปุ่นมีค่อนข้างเยอะ ในอนาคตก็เลยอยากจะลองสอบทุนไปเรียนต่อที่ญี่ปุ่นด้วยเช่นกันค่ะ”

(นักศึกษาปี ๒ เพศหญิง)

ในขณะที่อีกร้อยละ ๑๓ กล่าวว่า ภาษาญี่ปุ่นทำให้นักศึกษาเข้าถึงสื่อของญี่ปุ่นได้มากขึ้น ทั้งข่าวบันเทิง การ์ตูน อนิเมะที่นักศึกษาชื่นชอบ ดังตัวอย่างคำตอบด้านล่าง

“ด้านความบันเทิง เพราะช่วยให้เข้าใจสิ่งต่าง ๆ ที่สนใจมากขึ้น เช่น หนังสือ เกม ละคร และมีประโยชน์เวลาไปเที่ยวญี่ปุ่น”

(นักศึกษาปี ๑ เพศหญิง)

“ด้านการใช้ชีวิต - เรียนภาษาญี่ปุ่นทำให้สามารถดูหนัง ดูการ์ตูน ฟังเพลง และอ่านหนังสือที่เป็นภาษาญี่ปุ่นได้”

(นักศึกษาปี ๒ เพศหญิง)

สิ่งที่น่าสังเกตเกี่ยวกับทัศนคติเชิงใช้ประโยชน์ที่นักศึกษาเลือกน้อยที่สุด แม้ว่าจะอยู่ในเชิงบวกในระดับก็ตาม ได้แก่ การใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อติดตามเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในญี่ปุ่น ($\bar{X} = ๓.๘๕$) และความคาดหวังว่าจะได้ใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อเพิ่มพูนความรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ ($\bar{X} = ๓.๖๙$) โดยคำตอบมีเพียงร้อยละ ๒ เท่านั้นที่แสดงความเห็น

เกี่ยวกับประโยชน์ด้านนี้ ซึ่งเห็นได้ว่านักศึกษายังมีเป้าหมายเพียงแค่การพูดฟังอ่านเขียนในชีวิตประจำวัน หรือการทำงาน ตลอดจนความบันเทิง มากกว่าจะให้ความสำคัญกับการนำไปต่อยอดความรู้ขั้นสูงขึ้น

เมื่อแจกแจงค่าเฉลี่ยของทัศนคติที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นโดยจำแนกตามผลการเรียนปรากฏผลดังตารางที่ ๓ ต่อไปนี้

ตารางที่ ๓ ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติที่มีต่อภาษาญี่ปุ่น จำแนกตามผลการเรียน

ทัศนคติเชิงบูรณาการที่มีต่อภาษาญี่ปุ่น	เกรดเฉลี่ยน้อยกว่า ๒.๕		เกรดเฉลี่ย ๒.๕-๓.๕		เกรดเฉลี่ย ๓.๕ ขึ้นไป	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
๑. ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับพลเมืองเอเชียในยุคเปิดเสรีอาเซียน	๓.๘๐	.๘๒๖	๓.๗๙	.๗๐๙	๓.๘๐	.๘๐๕
๒. การรู้ภาษาญี่ปุ่นช่วยให้ข้าพเจ้ามีทัศนคติและมุมมองของชีวิตที่กว้างขึ้น	๔.๓๑	.๖๘๕	๔.๓๑	.๖๒๔	๔.๕๐	.๕๗๒
๓. ถ้ามีโอกาสข้าพเจ้าอยากไปใช้ชีวิตในประเทศญี่ปุ่น	๔.๔๐	.๗๔๑	๔.๑๓	.๙๗๑	๔.๐๓	๑.๐๓๓
๔. การรู้ภาษาญี่ปุ่นช่วยให้เรียนรู้วัฒนธรรมด้านต่าง ๆ ของเจ้าของภาษา	๔.๕๐	.๕๖๙	๔.๖๔	.๕๑๔	๔.๗๐	.๔๖๖
๕. ข้าพเจ้าอยากมีเพื่อนเป็นชาวญี่ปุ่นเพื่อที่ข้าพเจ้าจะได้มีโอกาสฝึกฝนภาษาญี่ปุ่น	๔.๔๖	.๖๗๐	๔.๔๗	.๗๔๔	๔.๖๐	.๖๗๕
๖. ข้าพเจ้ารู้สึกภาคภูมิใจหากได้ใช้ภาษาญี่ปุ่นกับชาวญี่ปุ่น	๔.๕๗	.๖๔๐	๔.๕๑	.๖๕๓	๔.๖๗	.๕๔๗
๗. การรู้ภาษาญี่ปุ่นช่วยให้ข้าพเจ้ารู้สึกมั่นใจขึ้น เมื่อสื่อสารกับชาวญี่ปุ่น	๔.๔๒	.๖๓๙	๔.๓๓	.๗๖๗	๔.๕๓	.๖๘๑
๘. การรู้ภาษาญี่ปุ่นเป็นเครื่องบ่งชี้ว่าบุคคลนั้น ๆ เป็นผู้ได้เปรียบทางภาษามากกว่าภาษาอังกฤษ	๓.๖๗	.๙๓๔	๓.๓๘	๑.๐๓๑	๓.๕๐	๑.๑๖๗
๙. ข้าพเจ้าจะมีภาพลักษณ์ที่ดีขึ้นถ้าสามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นได้	๓.๙๕	.๙๐๙	๓.๘๗	.๘๓๖	๓.๘๐	.๙๒๕

ทัศนคติเชิงบูรณาการ ที่มีต่อภาษาญี่ปุ่น	เกรดเฉลี่ย น้อยกว่า ๒.๕		เกรดเฉลี่ย ๒.๕-๓.๕		เกรดเฉลี่ย ๓.๕ ขึ้นไป	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
๑๐. ข้าพเจ้ายากยึดแบบอย่างวิธีการ ดำเนินชีวิตบางประการของประชาชน เจ้าของภาษามาปรับใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น การมีระเบียบวินัย	๔.๒๐	.๗๖๙	๔.๒๔	.๗๔๐	๔.๒๗	.๘๖๘
๑๑. การเรียนภาษาญี่ปุ่นมีส่วนช่วยให้ ข้าพเจ้าพัฒนาตนเองไปสู่สังคมโลก	๔.๐๑	.๗๐๔	๔.๐๖	.๗๘๐	๔.๒๐	.๗๑๔
๑๒. การรู้ภาษาญี่ปุ่นช่วยเพิ่มพูน และส่งเสริม ความเข้าใจ รวมทั้งช่วยรักษาความสัมพันธ์ อันดีกับประเทศ และประชาชนของเจ้าของภาษา	๔.๐๒	.๗๓๕	๔.๑๗	.๖๗๖	๔.๒๐	.๗๑๔
๑๓. ภาษาญี่ปุ่นจะช่วยให้ข้าพเจ้ามีโอกาส ก้าวหน้าในการทำงานมากขึ้น	๔.๕๔	.๕๓๕	๔.๖๑	.๕๕๐	๔.๗๐	.๕๓๕
๑๔. ภาษาญี่ปุ่นจะช่วยให้ข้าพเจ้ามีโอกาส ก้าวหน้าในการศึกษา	๔.๓๒	.๖๖๑	๔.๔๐	.๖๗๐	๔.๕๐	.๖๘๒
๑๕. ภาษาญี่ปุ่นช่วยให้ข้าพเจ้ามีโอกาสได้รับ ทุนศึกษาต่อในประเทศญี่ปุ่น	๓.๙๖	.๗๔๐	๔.๐๔	.๘๙๔	๔.๕๐	.๖๘๒
๑๖. ภาษาญี่ปุ่นช่วยให้ข้าพเจ้าค้นคว้า หาข้อมูล เช่น จากอินเทอร์เน็ต หนังสือพิมพ์ หรือวารสารต่าง ๆ ที่เป็นภาษาญี่ปุ่นได้	๔.๒๑	.๗๓๗	๔.๒๘	.๗๘๔	๔.๗๐	.๔๖๖
๑๗. ภาษาญี่ปุ่นเป็นเครื่องมือช่วยให้เข้าใจ การใช้เทคโนโลยีประเภทต่าง ๆ เช่น อ่านข้อปฏิบัติเรื่องวิธีการใช้เครื่องไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ หรือเล่นเกม	๔.๑๐	.๘๗๐	๔.๐๘	.๘๔๑	๔.๑๓	.๗๓๐
๑๘. ข้าพเจ้าสามารถเรียนรู้ และติดตาม เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในญี่ปุ่น ได้โดยผ่านภาษาญี่ปุ่น	๓.๘๑	.๘๘๖	๓.๘๒	.๙๑๒	๔.๑๓	.๘๖๐
๑๙. ภาษาญี่ปุ่นช่วยเพิ่มพูนความรู้ในสาขา วิชาต่าง ๆ แก่ข้าพเจ้า	๓.๖๒	.๘๗๒	๓.๗๒	.๘๒๓	๓.๘๐	.๘๐๕
๒๐. ภาษาญี่ปุ่นเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ ตลอดชีวิต	๔.๐๘	.๘๔๐	๔.๐๖	.๘๒๔	๔.๑๓	๑.๐๐๘

ทัศนคติเชิงบูรณาการ ที่มีต่อภาษาญี่ปุ่น	เกรดเฉลี่ย น้อยกว่า ๒.๕		เกรดเฉลี่ย ๒.๕-๓.๕		เกรดเฉลี่ย ๓.๕ ขึ้นไป	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
๒๑. การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นช่วยให้ได้รับ ความบันเทิงจากภาพยนตร์ หนังสือพิมพ์ หรือนิตยสารภาษาญี่ปุ่น มากกว่าคนที่ไม่ได้เรียน	๔.๕๒	.๖๙๗	๔.๔๔	.๘๓๒	๔.๔๗	.๘๖๐
๒๒. ภาษาญี่ปุ่นช่วยให้ข้าพเจ้าสามารถ เดินทางไปประเทศญี่ปุ่นได้สะดวก และง่ายขึ้น	๔.๔๑	.๗๐๕	๔.๔๒	.๗๑๘	๔.๔๓	.๗๒๘
๒๓. ภาษาญี่ปุ่นช่วยส่งเสริมความสำเร็จ ในการติดต่อค้าขายกับชาวญี่ปุ่น	๔.๒๔	.๗๐๑	๔.๒๘	.๖๙๘	๔.๒๗	.๗๔๐
๒๔. ภาษาญี่ปุ่นช่วยให้เกิดความร่วมมือ ระหว่างประเทศในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เศรษฐกิจ สังคม การเมือง การศึกษา เป็นต้น	๔.๐๕	.๘๔๗	๔.๒๗	.๗๕๐	๔.๓๐	.๗๕๐

เมื่อแยกตามผลการเรียนของนักศึกษาพบว่า นักศึกษาทุกกลุ่มเลือกเห็นด้วยกับทัศนคติเชิงบูรณาการมากที่สุด ในข้อ ๔, ๕, ๖, ๗ แต่มีข้อสังเกตว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียนเฉลี่ยน้อยกว่า ๒.๕ จะเลือก ข้อ ๖ “ข้าพเจ้ามีความภาคภูมิใจเมื่อใช้ภาษาญี่ปุ่น” ($\bar{X}$ = ๔.๕๗) มากกว่า ข้อ ๔ “การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นช่วยให้เรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา” ($\bar{X}$ = ๔.๕) แต่นักศึกษาที่มีผลการเรียนเฉลี่ย ๒.๕๑-๓.๕๐ และ ๓.๕๑ ขึ้นไปจะเลือกข้อ ๔ ($\bar{X}$ = ๔.๖๔, $\bar{X}$ = ๔.๗ ตามลำดับ) มากกว่าข้อ ๖ ($\bar{X}$ = ๔.๕๑, $\bar{X}$ = ๔.๖๗ ตามลำดับ)

ส่วนในข้อทัศนคติเชิงใช้ประโยชน์ นักศึกษาทุกกลุ่มเลือกข้อ ๑๓ “ภาษาญี่ปุ่นจะช่วยให้ข้าพเจ้ามีโอกาสก้าวหน้าในการทำงานมากขึ้น” มากที่สุด ($\bar{X}$ = ๔.๕๔, $\bar{X}$ = ๔.๖๑, $\bar{X}$ = ๔.๗๐ ตามลำดับผลการเรียนจากน้อยไปมาก) ส่วนอันดับต่อไปที่เลือกจะมีความแตกต่างกันตามกลุ่มผลการเรียนบ้างเล็กน้อย โดยมีแนวโน้มว่านักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยน้อยกว่า ๒.๕ จะให้ความสำคัญกับข้อ ๒๑ “การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นช่วยให้ได้รับความบันเทิงจากภาพยนตร์ หนังสือพิมพ์ หรือนิตยสารภาษาญี่ปุ่น มากกว่าคนที่ไม่ได้เรียน” ($\bar{X}$ = ๔.๕๒) และ ข้อ ๒๒ “ภาษาญี่ปุ่นช่วยให้ข้าพเจ้าสามารถเดินทางไปประเทศ

ญี่ปุ่นได้สะดวกและง่ายขึ้น” ($\bar{X} = ๔.๔๑$) ซึ่งจะต่างกับนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ย ๓.๕๑ ขึ้นไปที่ให้ความสำคัญในข้อ ๑๖ “ภาษาญี่ปุ่นช่วยให้ข้าพเจ้าค้นคว้าหาข้อมูล เช่น จาก อินเทอร์เน็ต หนังสือพิมพ์ หรือวารสารต่าง ๆ ที่เป็นภาษาญี่ปุ่นได้” ($\bar{X} = ๔.๗๐$) เท่ากับ ข้อ ๑๓ ลำดับถัดไปได้แก่ ข้อ ๑๔ “ภาษาญี่ปุ่นจะช่วยให้ข้าพเจ้ามีโอกาสก้าวหน้าในการศึกษา” ($\bar{X} = ๔.๕๐$) และข้อ ๑๕ “ภาษาญี่ปุ่นช่วยให้ข้าพเจ้ามีโอกาสได้รับทุน การศึกษาต่อในประเทศญี่ปุ่น” ($\bar{X} = ๔.๕๐$)

เมื่อพิจารณาโดยรวมทั้งทัศนคติเชิงบูรณาการ และเชิงใช้ประโยชน์ ข้อที่นักศึกษาเลือกน้อยที่สุดโดยแบ่งตามผลการเรียนพบว่า นักศึกษากลุ่มที่มีเกรดเฉลี่ยน้อยกว่า ๒.๕ เลือกข้อ ๑๙ “ภาษาญี่ปุ่นช่วยเพิ่มพูนความรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ ให้กับข้าพเจ้า” น้อยที่สุด ($\bar{X} = ๓.๖๒$) ในขณะที่นักศึกษากลุ่มที่มีเกรดเฉลี่ยมากกว่า ๒.๕ ขึ้นไปทั้ง ๒ กลุ่ม เลือกข้อ ๘ “การรู้ภาษาญี่ปุ่นเป็นเครื่องบ่งชี้ว่าบุคคลนั้น ๆ เป็นผู้ได้เปรียบทาง ภาษามากกว่าภาษาอังกฤษ” น้อยที่สุด ($\bar{X} = ๓.๓๘, \bar{X} = ๓.๕๐$ ตามลำดับ) มีแนวโน้มที่พอจะเห็นได้ว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียนดี ค่อนข้างให้ความสนใจเกี่ยวกับการหา ความรู้เพิ่มเติม และการเรียนต่อในอนาคต มากกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนน้อยกว่า ๒.๕ ที่ให้ความสนใจด้านความบันเทิงมากกว่า อย่างไรก็ตามพบว่า เมื่อพิจารณาในภาพรวมของทัศนคติเชิงบูรณาการ และเชิงใช้ประโยชน์ของนักศึกษาที่จำแนกตามผลการเรียน ก็ไม่ค่อยเห็นความแตกต่างที่ชัดเจนมากนัก โดยจะสอดคล้องกับผลวิเคราะห์โดยใช้สถิติทดสอบด้านล่างดังต่อไปนี้

ผลวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยทัศนคติของนักศึกษาแยกตามกลุ่มของ นักศึกษาที่มีผลการเรียนแตกต่างกันโดยใช้สถิติทดสอบ F-test ในตาราง Anova ในการทดสอบค่าเฉลี่ยดังตารางที่ ๔ ต่อไปนี้

ตารางที่ ๔ ผลวิเคราะห์ความแตกต่างของทัศนคติที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นจำแนกตามผลการเรียน

ผลการเรียน	N	$\bar{X}$	SD	F	Sig.
ทัศนคติเชิงบูรณาการ				.๔๒๐	.๖๕๗
น้อยกว่า ๒.๕๐	๑๑๒	๔.๑๙	.๔๔๐		
๒.๕๐-๓.๕๐	๑๒๗	๔.๑๖	.๔๔๙		
๓.๕๑ ขึ้นไป	๓๐	๔.๒๓	.๔๓๙		
รวม	๒๖๙	๔.๑๘	.๔๔๓		
ทัศนคติเชิงใช้ประโยชน์				๑.๘๗๑	.๑๕๖
น้อยกว่า ๒.๕๐	๑๑๒	๔.๑๕	.๔๘๔		
๒.๕๐-๓.๕๐	๑๒๗	๔.๒๐	.๔๕๔		
๓.๕๑ ขึ้นไป	๓๐	๔.๓๔	.๔๒๙		
รวม	๒๖๙	๔.๒๐	.๔๖๖		

จากผลวิเคราะห์ทางสถิติสามารถสรุปได้ว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียนแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นทั้งเชิงบูรณาการ และเชิงใช้ประโยชน์ที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ อาจกล่าวได้ว่า นักศึกษาที่เรียนภาษาญี่ปุ่นส่วนใหญ่ไม่ว่าจะมีผลการเรียนที่ดีหรือไม่ก็ตาม ต่างก็มีทัศนคติทั้งในเชิงบูรณาการ และเชิงใช้ประโยชน์ในเชิงบวกต่อภาษาญี่ปุ่นเหมือนกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ วิชาภาษาญี่ปุ่นไม่ได้เป็นวิชาที่บังคับให้นักศึกษาต้องลงทะเบียนเรียนในชั้นปีที่ ๑ และปีที่ ๒ นักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ที่จะได้ลงทะเบียนเรียนจะต้องผ่านการสอบคัดเลือก โดยข้อสอบวัดความถนัดทางภาษาที่ภาควิชาจัดทำขึ้น ผู้ที่สอบคัดเลือกผ่านจึงจะมีสิทธิ์ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นได้ ดังนั้น นักศึกษาที่มาเลือกเรียน และเข้าสอบส่วนใหญ่จึงเป็นผู้ที่อยากเรียนภาษาญี่ปุ่นด้วยความสมัครใจอยู่แล้วในเบื้องต้น ส่วนนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ ก็จะต้องสอบผ่านรายวิชาภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นให้ได้เกรดไม่ต่ำกว่า C จึงจะมีสิทธิเข้าเรียนเป็นวิชาเอกในภาคปลาย ดังนั้น ทัศนคติต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาส่วนใหญ่ที่ยังคงเรียนภาษาญี่ปุ่น จึงมีแนวโน้มเป็นไปในเชิงบวกตามที่สันนิษฐานไว้ข้างต้น

๓. พฤติกรรมการเรียน

พฤติกรรมการเรียน O'Malley & Chamot (1990 :119-120) ให้คำจำกัดความว่า หมายถึงพฤติกรรมต่าง ๆ ที่บุคคลแต่ละคนใช้เพื่อช่วยให้เข้าใจ เรียนรู้ หรือจดจำ ข้อมูลความรู้ใหม่ และได้เสนอแนะเทคนิคพฤติกรรมการเรียนภาษาต่างประเทศโดยแบ่งเป็น ๓ ประเภทคือ Metacognitive Strategies, Cognitive Strategies และ Social Mediation ซึ่งสอดคล้องกับแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียน LASSI (The Learning And Study Strategies Inventory) (Claire E. Weinstein, David R. Palmer (1987)) ซึ่งแบ่งพฤติกรรมการเรียนออกเป็น ๑๐ ด้าน งานวิจัยนี้จึงจัดแบ่งกลุ่มโดยอ้างอิงหลักการของ O'Malley & Chamot (1990 : 119-120) โดยแบ่งออกเป็น ๔ กลุ่มใหญ่ได้แก่ พฤติกรรมก่อนเข้าเรียน (ข้อ ๑-๔) ซึ่งประกอบด้วยทัศนคติในการเรียน (Attitude) แรงจูงใจในการเรียน (Motivation) การจัดการเวลาในการเรียน (Time Management) และความวิตกกังวลเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในการเรียน (Anxiety in Learning) พฤติกรรมในห้องเรียน (ข้อ ๕-๑๐) ซึ่งประกอบด้วยหัวข้อด้านการมีสมาธิต่อการเรียน (Concentration) และการเลือกใจความสำคัญ (Selecting Main Ideas) พฤติกรรมหลังคาบเรียน (ข้อ ๑๑-๑๕) ประกอบด้วยหัวข้อในด้านเทคนิคช่วยการเรียน (Study Aids) การทวนสอบด้วยตนเอง (Self-Testing) และพฤติกรรมการเรียนรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง (ข้อ ๑๖-๒๔) ซึ่งประกอบด้วยหัวข้อในด้านกระบวนการรวบรวมข้อมูล (Information processing) กลวิธีในการสอบและเตรียมสอบ (Test Strategies) ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมของนักศึกษาในภาพรวมของทั้ง ๔ ชั้นปีในตารางที่ ๕ แสดงผลวิเคราะห์พฤติกรรมการเรียนที่นักศึกษาปฏิบัติเรียงจากลำดับค่าเฉลี่ยมากที่สุดไปหาน้อยที่สุดและแปลข้อมูล* ดังนี้

* ใช้เกณฑ์ของ Best (1977 : 179-187) ค่าเฉลี่ย ๔.๕๐-๕.๐๐ หมายถึง ปฏิบัติเป็นประจำ, ค่าเฉลี่ย ๓.๕๐-๔.๔๙ หมายถึง ปฏิบัติบ่อยครั้ง, ค่าเฉลี่ย ๒.๕๐-๓.๔๙ หมายถึง ปฏิบัติบางครั้ง, ค่าเฉลี่ย ๑.๕๐-๒.๔๙ หมายถึง ปฏิบัติน้อยครั้ง, ค่าเฉลี่ย ๑.๐๐-๑.๔๙ หมายถึง แทบจะไม่ปฏิบัติ, ค่าเฉลี่ย ๐.๐๐-๐.๙๙ หมายถึง ไม่ปฏิบัติเลย

ตารางที่ ๕ ลำดับค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น

พฤติกรรมการเรียนรู้	$\bar{X}$	SD	แปลผล
๖. ข้าพเจ้าให้ความสนใจ และตั้งใจเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นในขณะที่อาจารย์สอน	๔.๔๙	.๖๔๔	บ่อยครั้ง
๕. ข้าพเจ้าเข้าเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นทุกครั้ง	๔.๔๓	.๗๓๘	บ่อยครั้ง
๑๒. ข้าพเจ้าทำการบ้าน หรือทำรายงานภาษาญี่ปุ่นด้วยตนเอง	๔.๔๒	.๘๑๘	บ่อยครั้ง
๘. ข้าพเจ้าจัดบันทึกประเด็นที่อาจารย์สอน	๔.๓๗	.๗๙๔	บ่อยครั้ง
๑๘. ข้าพเจ้าทุ่มเทให้กับการเรียนภาษาญี่ปุ่น	๔.๑๐	.๙๐๗	บ่อยครั้ง
๑๓. ข้าพเจ้าส่งการบ้าน หรือรายงานภาษาญี่ปุ่นตรงเวลาเสมอ	๓.๙๙	๑.๐๙๑	บ่อยครั้ง
๔. ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นเมื่อถึงเวลาเรียนภาษาญี่ปุ่น	๓.๙๗	.๘๑๗	บ่อยครั้ง
๑๙. ข้าพเจ้าจัดบันทึกคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น	๓.๘๘	๑.๐๐๙	บ่อยครั้ง
๗. ข้าพเจ้าชอบนั่งใกล้เพื่อนๆ ที่ตั้งใจเรียน	๓.๗๖	๑.๒๘๐	บ่อยครั้ง
๑๔. ข้าพเจ้าสรุปประเด็นภาษาญี่ปุ่นที่อาจารย์สอนให้เป็นคำพูดของตนเอง	๓.๖๗	๑.๑๒๒	บ่อยครั้ง
๒๒. ข้าพเจ้าท่องกฎไวยากรณ์ และคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น	๓.๖๔	.๙๗๐	บ่อยครั้ง
๙. ข้าพเจ้ามักตอบคำถามในขณะที่เรียนภาษาญี่ปุ่น	๓.๔๙	๑.๐๐๖	บางครั้ง
๒๔. ข้าพเจ้านำความรู้ภาษาญี่ปุ่นจากการเรียนไปฝึกฝนในชีวิตประจำวัน	๓.๔๘	๑.๐๓๙	บางครั้ง
๒๐. ข้าพเจ้าฝึกฝนทักษะภาษาญี่ปุ่นทั้งสี่ทักษะด้วยตัวเอง	๓.๔๒	.๙๖๙	บางครั้ง
๒๑. ข้าพเจ้าฝึกออกเสียงภาษาญี่ปุ่นจากสื่อประเภทต่าง ๆ เช่น สื่อทางอินเทอร์เน็ต หรือ CD	๓.๒๘	๑.๑๕๙	บางครั้ง
๑๖. ข้าพเจ้าศึกษา หรือค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับภาษาญี่ปุ่นนอกเหนือจากที่อาจารย์สอน	๓.๒๔	๑.๑๑๙	บางครั้ง
๑๕. ข้าพเจ้ามีติวบทเรียนภาษาญี่ปุ่นกับเพื่อน ๆ เมื่อใกล้สอบ	๓.๑๙	๑.๔๓๒	บางครั้ง
๒. ข้าพเจ้าฝึกฝนการสร้างสรรค์ในการเรียนภาษาญี่ปุ่น	๒.๙๗	๑.๑๖๐	บางครั้ง
๓. ข้าพเจ้าเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น เช่น ท่องคำศัพท์ อ่านบทเรียนล่วงหน้า	๒.๙๕	๑.๐๘๕	บางครั้ง

พฤติกรรมการเรียนรู้	$\bar{X}$	SD	แปลผล
๑. ข้าพเจ้าวางแผนการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น เช่น ทำตารางอ่านหนังสือ ทำรายงาน หรือทำการบ้านภาษาญี่ปุ่นในแต่ละวัน และได้ทำตามนั้น	๒.๘๖	๑.๑๘๗	บางครั้ง
๑๑. ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนภาษาญี่ปุ่นหลังเลิกเรียน	๒.๗๖	๑.๑๕๑	บางครั้ง
๑๐. ข้าพเจ้าถามอาจารย์ในขณะที่เรียนทันทีเมื่อไม่เข้าใจบทเรียนภาษาญี่ปุ่น	๒.๑๕	๑.๓๖๓	น้อยครั้ง
๒๓. ข้าพเจ้าหาเพื่อนที่เป็นชาวญี่ปุ่นทางอินเทอร์เน็ตเพื่อฝึกใช้ทักษะภาษาญี่ปุ่น	๒.๐๙	๑.๖๓๓	น้อยครั้ง
๑๗. ข้าพเจ้าเรียนพิเศษภาษาญี่ปุ่น	๑.๔๕	๑.๕๒๗	แทบจะไม่ปฏิบัติ
รวม	๓.๔๒	.๕๖๒	บางครั้ง

จากผลวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของนักศึกษาทั้งหมดพบว่า พฤติกรรมที่นักศึกษาปฏิบัติบ่อยครั้งเป็นลำดับ ๑ ลำดับ ๒ และลำดับ ๔ คือพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในห้องเรียน ได้แก่ ความตั้งใจในขณะที่อาจารย์สอน ($\bar{X} = ๔.๔๙$) การเข้าเรียนทุกครั้ง ($\bar{X} = ๔.๔๓$) และการจดบันทึกขณะที่อาจารย์สอน ($\bar{X} = ๔.๓๗$) ส่วนพฤติกรรมที่นักศึกษาปฏิบัติมากที่สุดเป็นลำดับที่ ๓ เป็นพฤติกรรมหลังคาบเรียนคือ การทำการบ้าน หรือรายงานด้วยตัวเอง ($\bar{X} = ๔.๔๒$) และลำดับที่ ๕ นั้นเป็นพฤติกรรมเรียนรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง โดยเชื่อว่าตนเองทุ่มเทการเรียนให้กับภาษาญี่ปุ่นมาก ($\bar{X} = ๔.๑๐$) สอดคล้องกับข้อมูลที่ได้จากคำถามปลายเปิดที่ว่า “นักศึกษาคิดว่าพฤติกรรมในห้องเรียนและนอกห้องเรียนของนักศึกษาเหมาะสมหรือไม่ เพราะเหตุใด” โดยประมาณร้อยละ ๗๐ ของผู้ตอบให้คำตอบตรงกันว่า พฤติกรรมในห้องเรียนเหมาะสมดีแล้ว เพราะตั้งใจฟังและจดบันทึกที่อาจารย์สอน รวมถึงพยายามตอบคำถามของอาจารย์ดังเห็นในตัวอย่างที่ยกมาด้านล่าง

“เหมาะสมแล้ว ในห้องเรียนจะตั้งใจฟังอาจารย์ และจดประเด็นที่อาจารย์เน้นย้ำ หรือให้ระวังเป็นพิเศษ ฝึกแต่งประโยคในใจบ้าง พยายามตอบอาจารย์บ้าง” (นักศึกษา ปี ๒ เพศหญิง)

“สำหรับตัวข้าพเจ้า พฤติกรรมในห้องเรียนนั้นเหมาะสม เพราะข้าพเจ้ามักจะมี

สมาธิในการเรียนอยู่เสมอ และให้ความร่วมมือในการเรียน ด้วยการตอบคำถามของอาจารย์ ตามความคิดของข้าพเจ้าเอง มีถูกบ้างผิดบ้าง เพื่อเป็นการตรวจสอบความเข้าใจของตนเอง นอกจากนี้ ข้าพเจ้ายังเตรียมบทเรียน อาทิ การบ้านมาเฉพาะในกรณีที่อาจารย์นัดแนะไว้ล่วงหน้าแล้วอีกด้วย” (นักศึกษาปี ๓ เพศหญิง)

ถึงแม้ว่าในแบบสอบถามพฤติกรรมหลังเลิกเรียนในข้อ ๑๒ ที่ว่า “ข้าพเจ้าทำการบ้านและรายงานภาษาญี่ปุ่นด้วยตนเอง” จะมีผู้ตอบว่าปฏิบัติมากเป็นอันดับ ๓ แต่เมื่อสำรวจคำตอบเกี่ยวกับพฤติกรรมหลังเลิกเรียนของนักศึกษากลับพบว่า นักศึกษาร้อยละ ๗๒ ให้ความเห็นว่า พฤติกรรมนอกห้องเรียนของตนไม่เหมาะสม เพราะไม่ค่อยไปทบทวนบทเรียน จะอ่านเฉพาะใกล้วันสอบเท่านั้น ซึ่งตรงกับข้อมูลในแบบสอบถามในข้อ ๑๑ “ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนหลังเลิกเรียน” ซึ่งได้ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ ๒.๗๖ โดยแปลผลได้ว่า นักศึกษาปฏิบัติเป็นบางครั้ง ดังตัวอย่างที่ยกมาด้านล่างต่อไปนี้

“ไม่เหมาะสม เพราะไม่ค่อยได้ทบทวนบทเรียนทันทีภายในวันที่เรียน ทำให้ไม่รู้ว่า เราไม่เข้าใจตรงไหน และไม่ค่อยได้ใช้ภาษาญี่ปุ่นนอกห้องเรียนมากเท่าไร” (นักศึกษาปี ๑ เพศหญิง)

“ไม่เหมาะสม เพราะไม่กระตือรือร้นเท่าที่ควร ไม่ค่อยทบทวน จะเริ่มอ่านหนังสือแค่ตอนก่อนสอบ” (นักศึกษาปี ๒ เพศหญิง)

เมื่อแจกแจงพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นโดยจำแนกผลตามการเรียน ปรากฏผลตามที่ได้แสดงในตารางที่ ๖ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ ๖ ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นจำแนกตามผลการเรียน

พฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษา	เกรดเฉลี่ย น้อยกว่า ๒.๕		เกรดเฉลี่ย ๒.๕-๓.๕		เกรดเฉลี่ย ๓.๕ ขึ้นไป	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
๑. ข้าพเจ้าวางแผนการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น เช่น ทำตารางอ่านหนังสือ ทำรายงาน หรือทำการบ้านภาษาญี่ปุ่นในแต่ละวัน และได้ทำตามนั้น	๒.๘๐	๑.๑๓๐	๒.๗๙	๑.๒๑๙	๓.๓๓	๑.๑๘๔

พฤติกรรมการเรียนรู้ ของนักศึกษา	เกรดเฉลี่ย น้อยกว่า ๒.๕		เกรดเฉลี่ย ๒.๕-๓.๕		เกรดเฉลี่ย ๓.๕ ขึ้นไป	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
๒. ข้าพเจ้าฝึกฝนการสร้างสมาธิ ในการเรียนภาษาญี่ปุ่น	๒.๙๓	๑.๑๒๙	๒.๙๘	๑.๑๙๒	๓.๐๗	๑.๑๗๒
๓. ข้าพเจ้าเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนวิชา ภาษาญี่ปุ่น เช่น ท่องคำศัพท์ อ่านบทเรียน ล่วงหน้า	๒.๘๘	๑.๐๒๙	๒.๙๓	๑.๑๒๑	๓.๒๗	๑.๑๑๒
๔. ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นเมื่อถึง เวลาเรียนภาษาญี่ปุ่น	๓.๘๕	.๘๐๘	๔.๐๖	.๗๘๔	๔.๐๗	.๙๔๔
๕. ข้าพเจ้าเข้าเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นทุกครั้ง	๔.๒๘	.๘๐๘	๔.๕๔	.๖๙๙	๔.๕๗	.๕๐๔
๖. ข้าพเจ้าให้ความสนใจ และตั้งใจเรียน วิชาภาษาญี่ปุ่นในขณะที่อาจารย์สอน	๔.๔๗	.๖๒๙	๔.๔๗	.๖๘๘	๔.๖๓	.๔๙๐
๗. ข้าพเจ้าชอบนั่งใกล้เพื่อน ๆ ที่ตั้งใจเรียน	๓.๗๒	๑.๒๔๖	๓.๗๔	๑.๓๗๖	๓.๙๗	.๙๖๔
๘. ข้าพเจ้าจดบันทึกประเด็นที่อาจารย์สอน	๔.๒๘	.๘๐๘	๔.๔๔	.๘๐๓	๔.๔๓	.๖๗๙
๙. ข้าพเจ้ามักตอบคำถามในขณะที่เรียน ภาษาญี่ปุ่น	๓.๓๖	.๙๖๗	๓.๔๙	๑.๐๐๗	๔.๐๓	.๙๙๙
๑๐. ข้าพเจ้าถามอาจารย์ในขณะที่เรียนทันที เมื่อไม่เข้าใจบทเรียนภาษาญี่ปุ่น	๒.๒๒	๑.๒๐๖	๑.๙๔	๑.๔๐๒	๒.๗๗	๑.๕๖๙
๑๑. ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนภาษาญี่ปุ่น หลังเลิกเรียน	๒.๗๘	๑.๐๖๓	๒.๖๔	๑.๑๕๙	๓.๒๐	๑.๓๔๙
๑๒. ข้าพเจ้าทำการบ้าน หรือทำรายงาน ภาษาญี่ปุ่นด้วยตนเอง	๔.๑๓	.๙๗๘	๔.๖๐	.๖๒๑	๔.๗๗	.๕๐๔
๑๓. ข้าพเจ้าส่งการบ้าน หรือรายงาน ภาษาญี่ปุ่นตรงเวลาเสมอ	๓.๗๑	๑.๐๔๕	๔.๐๙	๑.๑๓๔	๔.๖๓	.๖๖๙
๑๔. ข้าพเจ้าสรุปประเด็นภาษาญี่ปุ่นที่ อาจารย์สอนให้เป็นคำพูดของตนเอง	๓.๔๙	๑.๐๙๐	๓.๗๒	๑.๑๓๙	๔.๑๐	๑.๐๖๒
๑๕. ข้าพเจ้ามีตัวบทเรียนภาษาญี่ปุ่นกับ เพื่อน ๆ เมื่อใกล้สอบ	๓.๓๑	๑.๓๘๙	๓.๐๒	๑.๔๗๗	๓.๔๗	๑.๓๕๘

พฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษา	เกรดเฉลี่ย น้อยกว่า ๒.๕		เกรดเฉลี่ย ๒.๕-๓.๕		เกรดเฉลี่ย ๓.๕ ขึ้นไป	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
๑๖. ข้าพเจ้าศึกษาหรือค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับภาษาญี่ปุ่นนอกเหนือจากที่อาจารย์สอน	๓.๒๖	.๙๙๔	๓.๐๙	๑.๑๙๕	๓.๘๓	๑.๐๘๕
๑๗. ข้าพเจ้าเรียนพิเศษภาษาญี่ปุ่น	๑.๗๔	๑.๕๘๑	๑.๒๔	๑.๔๕๐	๑.๓๐	๑.๕๑๒
๑๘. ข้าพเจ้าทุ่มเทให้กับการเรียนภาษาญี่ปุ่น	๓.๘๔	๑.๐๐๙	๔.๑๙	.๗๘๔	๔.๗๐	.๕๙๖
๑๙. ข้าพเจ้าจัดบันทึกคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น	๓.๗๗	.๙๖๘	๓.๙๐	๑.๐๖๘	๔.๒๐	.๘๔๗
๒๐. ข้าพเจ้าฝึกฝนทักษะภาษาญี่ปุ่นทั้งสี่ทักษะด้วยตัวเอง	๓.๓๗	.๘๙๐	๓.๔๐	๑.๐๒๖	๓.๗๓	.๙๘๐
๒๑. ข้าพเจ้าฝึกออกเสียงภาษาญี่ปุ่นจากสื่อประเภทต่าง ๆ เช่น สื่อทางอินเทอร์เน็ตหรือ CD	๓.๓๑	๑.๑๕๕	๓.๑๙	๑.๑๕๓	๓.๕๓	๑.๑๙๖
๒๒. ข้าพเจ้าท่องกฎไวยากรณ์ และคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น	๓.๔๖	.๙๕๘	๓.๖๗	.๙๗๖	๔.๑๗	.๗๙๑
๒๓. ข้าพเจ้าหาเพื่อนที่เป็นชาวญี่ปุ่นทางอินเทอร์เน็ตเพื่อฝึกใช้ทักษะภาษาญี่ปุ่น	๒.๑๔	๑.๖๒๗	๑.๙๐	๑.๕๘๘	๒.๗๓	๑.๗๒๑
๒๔. ข้าพเจ้านำความรู้ภาษาญี่ปุ่นจากการเรียนไปฝึกฝนในชีวิตประจำวัน	๓.๔๙	.๙๔๙	๓.๔๙	๑.๐๓๘	๓.๔๓	๑.๓๕๗

เมื่อวิเคราะห์พฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษา โดยแยกตามกลุ่มผลการเรียนซึ่งพิจารณาจากค่าเฉลี่ยคะแนนพบว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียนเกรดเฉลี่ย ๓.๕ ขึ้นไป จะเลือกปฏิบัติพฤติกรรมบ่อยครั้งกว่ากลุ่มอื่นในทุก ๆ ข้อ ยกเว้นเรื่องการเรียนพิเศษ และการนำความรู้ไปใช้ฝึกฝนในชีวิตประจำวัน และเมื่อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมที่นักศึกษาปฏิบัติจากมากไปหาน้อยพบว่า กลุ่มคะแนนเฉลี่ยสูงกว่า ๓.๕ จะเลือกปฏิบัติพฤติกรรมหลังคาบเรียนมาก เช่น ข้อ ๑๒ “ข้าพเจ้าทำการบ้าน หรือทำรายงานภาษาญี่ปุ่นด้วยตนเอง” ($\bar{X}$ = ๔.๗๗) ข้อ ๑๘ ข้าพเจ้าทุ่มเทให้กับการเรียนภาษาญี่ปุ่น ($\bar{X}$ = ๔.๗๐) ข้อ ๑๓ “ข้าพเจ้าส่งการบ้าน หรือรายงานภาษาญี่ปุ่นตรงเวลาเสมอ” ($\bar{X}$ = ๔.๖๓) และพฤติกรรมในห้องเรียนได้แก่ ข้อ ๖ “ข้าพเจ้าให้ความสนใจ และตั้งใจเรียนวิชาภาษา

ญี่ปุ่นในขณะที่อาจารย์สอน” ($\bar{X} = ๔.๖๓$) ข้อ ๕ “ข้าพเจ้าเข้าเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น ทุกครั้ง” ($\bar{X} = ๔.๕๗$) และข้อ ๘ “ข้าพเจ้าจัดบันทึกประเด็นที่อาจารย์สอน” ($\bar{X} = ๔.๔๓$) ตามลำดับ ในขณะที่กลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า ๒.๕ จะให้ความสำคัญกับการปฏิบัติ พฤติกรรมในห้องเรียนมากกว่า โดยเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ข้อ ๖ “ข้าพเจ้าให้ความสนใจ และตั้งใจเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นในขณะที่อาจารย์สอน” ($\bar{X} = ๔.๔๗$) ข้อ ๕ “ข้าพเจ้าเข้าเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นทุกครั้ง” ($\bar{X} = ๔.๒๘$) และข้อ ๘ “ข้าพเจ้าจัดบันทึกประเด็นที่อาจารย์สอน” ($\bar{X} = ๔.๒๘$) ตามลำดับ แล้วจึงปฏิบัติ พฤติกรรมหลังคาบเรียนในข้อ ๑๒ “ข้าพเจ้าทำการบ้าน หรือทำรายงานภาษาญี่ปุ่นด้วย ตนเอง” ($\bar{X} = ๔.๑๓$) เป็นลำดับต่อไป ในขณะที่แนวโน้มในการปฏิบัติพฤติกรรมก่อน เข้าเรียน หลังเรียน และพฤติกรรมเรียนรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง ในระดับค่าเฉลี่ยไม่ถึง ๔ เป็นส่วนใหญ่ยกเว้นพฤติกรรมข้อ ๑๒ “ข้าพเจ้าทำการบ้าน หรือทำรายงานภาษาญี่ปุ่น ด้วยตนเอง” ($\bar{X} = ๔.๑๓$) ซึ่งผลนี้สอดคล้องกับคำตอบปลายเปิดของนักศึกษาในกลุ่ม คะแนนเฉลี่ยน้อยกว่า ๒.๕ ที่ประเมินว่า ตนเองมีพฤติกรรมการเรียนรู้ในห้องที่เหมาะสม ร้อยละ ๕๕ ไม่เหมาะสมร้อยละ ๔๕ และพฤติกรรมนอกห้องเรียนมีความเหมาะสม ร้อยละ ๑๘.๐๙ ไม่เหมาะสมร้อยละ ๘๑.๙๑

นอกจากนี้ ในหัวข้อต่อไปยังแสดงถึงผลวิเคราะห์ความแตกต่างของพฤติกรรม การเรียนภาษาญี่ปุ่นโดยจำแนกตามผลการเรียน ดังแสดงในตารางที่ ๗ ต่อไปนี้

ตารางที่ ๗ ผลวิเคราะห์ความแตกต่างของพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นจำแนกตามผลการเรียน

พฤติกรรมการเรียนรู้	ผลการเรียน	N	$\bar{X}$	SD	F	Sig.
					๒.๐๕๑	.๑๓๑
พฤติกรรมก่อนเข้าเรียน	น้อยกว่า ๒.๕๐	๑๑๒	๓.๑๒	.๗๗๙		
	๒.๕๐-๓.๕๐	๑๒๗	๓.๑๙	.๗๔๖		
	๓.๕๑ ขึ้นไป	๓๐	๓.๔๓	.๗๖๘		
	รวม	๒๖๙	๓.๑๙	.๗๖๕		

พฤติกรรมการเรียนรู้	ผลการเรียน	N	$\bar{X}$	SD	F	Sig.
พฤติกรรม ขณะอยู่ในคาบเรียน	น้อยกว่า ๒.๕๐	๑๑๒	๓.๗๒	.๕๖๒	๓.๗๕๗	.๐๒๕*
	๒.๕๐-๓.๕๐	๑๒๗	๓.๗๗	.๖๖๐		
	๓.๕๑ ขึ้นไป	๓๐	๔.๐๗	.๖๒๕		
	รวม	๒๖๙	๓.๗๔	.๖๒๓		
พฤติกรรมหลังคาบเรียน	น้อยกว่า ๒.๕๐	๑๑๒	๓.๔๔	.๖๔๖	๙.๐๔๒	.๐๐๐**
	๒.๕๐-๓.๕๐	๑๒๗	๓.๖๑	.๕๔๐		
	๓.๕๑ ขึ้นไป	๓๐	๔.๐๓	.๖๒๖		
	รวม	๒๖๙	๓.๖๑	.๖๕๐		
พฤติกรรมเรียนรู้เพิ่มเติม ด้วยตนเอง	น้อยกว่า ๒.๕๐	๑๑๒	๓.๑๕	.๗๑๐	๔.๐๒๖	.๐๑๙*
	๒.๕๐-๓.๕๐	๑๒๗	๓.๑๒	.๖๔๔		
	๓.๕๑ ขึ้นไป	๓๐	๓.๕๑	.๗๐๕		
	รวม	๒๖๙	๓.๑๔	.๗๐๗		

เมื่อนำผลจากแบบสอบถามไปทดสอบทางสถิติ ผลวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยทัศนคติของนักศึกษาแยกตามกลุ่มของนักศึกษาที่มีผลการเรียนแตกต่างกัน โดยใช้สถิติทดสอบ F-test ในตาราง Anova ในการทดสอบค่าเฉลี่ย ผลวิเคราะห์พบว่า พฤติกรรมของกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนแตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมการเรียนรู้ในคาบเรียน หลังคาบเรียน และการเรียนรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และเห็นชัดเจนระหว่างกลุ่มคะแนนสูงกับกลุ่มคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า ๒.๕ ซึ่งสอดคล้องกับค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมแต่ละข้อที่แตกต่างกัน กล่าวคือ กลุ่มคะแนนเฉลี่ยสูงกว่า ๓.๕ จะมีแนวโน้มปฏิบัติบ่อยครั้งกว่ากลุ่มคะแนนน้อยเกือบทุกข้อ ยกเว้นเรื่องการเรียนพิเศษซึ่งกลุ่มคะแนนเฉลี่ยสูงมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติต่ำสุด นอกจากนี้ กลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงมีพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ให้ความสำคัญกับการทบทวนหลังคาบเรียน ตลอดจนพฤติกรรมเรียนรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง มากกว่ากลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อย

๔. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติ ผลการเรียนรู้ และพฤติกรรม

ตารางที่ ๘ แสดงความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อภาษาญี่ปุ่น พฤติกรรม และผลการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษา โดยการพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์* ได้ผลดังนี้

ตารางที่ ๘ ผลวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อภาษาญี่ปุ่นกับพฤติกรรม การเรียน และผลการเรียน

ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อภาษาญี่ปุ่น กับพฤติกรรมการเรียน และผลการเรียน	R	Sig (2-tailed)
ทัศนคติเชิงบูรณาการกับพฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่น	.๔๙๘**	.๐๐๐
ทัศนคติทัศนคติเชิงใช้ประโยชน์กับพฤติกรรม การเรียนภาษาญี่ปุ่น	.๔๐๑**	.๐๐๐
พฤติกรรมหลังคาเรียน และผลการเรียนภาษาญี่ปุ่น	.๒๓๒**	.๐๐๐
พฤติกรรมในคาเรียน และผลการเรียนภาษาญี่ปุ่น	.๑๓๙*	.๐๒๓
พฤติกรรมก่อนเข้าเรียน และผลการเรียนภาษาญี่ปุ่น	.๑๑๒	.๐๖๕
พฤติกรรมการเพิ่มพูนความรู้ด้วยตัวเอง และผลการเรียนภาษาญี่ปุ่น	.๑๐๒	.๐๙๖
ทัศนคติเชิงบูรณาการ และผลการเรียนภาษาญี่ปุ่น	.๐๐๔	.๙๕๓
ทัศนคติเชิงใช้ประโยชน์ และผลการเรียนภาษาญี่ปุ่น	.๑๐๙	.๐๗๓

งานวิจัยนี้พบว่าทัศนคติเชิงบูรณาการ และเชิงใช้ประโยชน์ของนักศึกษาโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ตารางที่ ๔ : $\bar{X} = ๔.๑๘$ และ $\bar{X} = ๔.๒๐$ ตามลำดับ) ส่วนพฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาโดยภาพรวมอยู่ที่ระดับปานกลางคือ ปฏิบัติเป็นบางครั้ง (ตารางที่ ๕ $\bar{X} = ๓.๔๒$) ซึ่งเมื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติเชิงบูรณาการกับพฤติกรรม และทัศนคติเชิงใช้ประโยชน์กับพฤติกรรมพบว่า มีความสัมพันธ์กันเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๑ (.๔๙๘** และ .๔๐๑** ตามลำดับ)

* ใช้เกณฑ์ของ Hinkle D. E. (1998 : 118) ดังนี้ ค่า r ๐.๙๐-๑.๐๐ มีความสัมพันธ์กันสูงมาก, ๐.๗๐-๐.๙๐ มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง, ๐.๕๐-๐.๗๐ มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง, ๐.๓๐-๐.๕๐ มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ, ๐.๐๐-๐.๓๐ มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมาก

แสดงถึงแนวโน้มว่า ทักษะคิดในเชิงบูรณาการของนักศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเป็นลำดับแรก และทักษะคิดเชิงใช้ประโยชน์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในระดับรองลงมา ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า นักศึกษาที่มีทักษะคิดที่ดีมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมการเรียนที่ดีสอดคล้องกัน นอกจากนี้ยังพบว่า ทักษะคิดและผลการเรียนของนักศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสรุปได้ว่า การมีทักษะคิดที่ดีต่อภาษาญี่ปุ่น มีส่วนในการตั้งใจ หรือเป็นสิ่งที่บ่งชี้ถึงพฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่นที่ดีได้ แต่ไม่ได้บ่งบอกถึงความสัมพันธ์ที่สอดคล้องกับผลการเรียนแต่อย่างใด ในขณะที่พฤติกรรมการเรียนหลังคาบเรียนและในคาบเรียน มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ ๐.๐๑ โดยมีค่าความสัมพันธ์ในเชิงบวกอยู่ที่ .๒๓๒** และ .๑๓๙* ตามลำดับ สามารถวิเคราะห์ได้ว่า ถ้ามีพฤติกรรมการเรียนหลังคาบเรียนและในคาบเรียนที่ดี ก็มีแนวโน้มที่จะสะท้อนผลการเรียนที่ดีด้วย สอดคล้องกับคำตอบของนักศึกษาในกลุ่มที่คะแนนเฉลี่ยผลการเรียนสูง แต่ก็มีข้อสังเกตที่น่าสนใจคือ ค่าความสัมพันธ์ของพฤติกรรมโดยส่วนใหญ่กับผลการเรียนมีค่าความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมาก น่าจะเป็นเพราะ มีนักศึกษาที่คะแนนเฉลี่ยน้อยกว่า ๒.๕ บางส่วน (ร้อยละ ๓๖.๒๑) คิดว่าตนเองทุ่มเทปฏิบัติพฤติกรรมการเรียนบ่อยครั้ง แต่ผลการเรียนก็ยังไม่อยู่ในเกณฑ์ดี ซึ่งสะท้อนได้จากคำตอบของนักศึกษาบางคนที่ยุ่สึกท้อแท้เพราะความยากของเนื้อหาการเรียน ส่งผลให้เฉื่อยชาต่อการเรียน

สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยนี้ศึกษาทัศนคติ และพฤติกรรมของการเรียนภาษาญี่ปุ่น และวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของทัศนคติ พฤติกรรม และผลการเรียนของนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ผลวิเคราะห์สรุปได้ดังต่อไปนี้

๑. ทักษะคิดต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติ และพฤติกรรมของนักศึกษาที่เรียนภาษาญี่ปุ่น คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรที่กล่าวมาข้างต้นพบว่า ไม่ว่าจะเป็นทัศนคติเชิงบูรณาการ หรือเชิงใช้ประโยชน์ ภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย ๔.๑๗ และ ๔.๑๙ ตามลำดับ โดยทัศนคติในเชิงบูรณาการ นักศึกษาให้ความสำคัญกับ

การสื่อสารระดับบุคคลมากกว่าเห็นความสำคัญของภาษาญี่ปุ่นในฐานะเป็นภาษาที่ใช้สื่อสารระหว่างประเทศ ส่วนทัศนคติในเชิงใช้ประโยชน์ นักศึกษาสนใจในเรื่องการทำงาน ตลอดจนความบันเทิงมากกว่าการนำไปใช้ต่อยอดความรู้ขั้นสูงต่อไป หากพิจารณาแยกตามผลการเรียนจะพบว่า ทั้งนักศึกษากลุ่มคะแนนเฉลี่ย ๓.๕๑ ขึ้นไปและนักศึกษากลุ่มคะแนนเฉลี่ยน้อยกว่า ๒.๕๐ ต่างก็เห็นด้วยกับทัศนคติเชิงบูรณาการประเด็นที่ว่า การรู้ภาษาญี่ปุ่นช่วยให้เรียนรู้วัฒนธรรมต่าง ๆ ได้ฝึกฝนภาษากับเจ้าของภาษา เกิดความภาคภูมิใจที่ได้ใช้ภาษา และช่วยให้มั่นใจเมื่อสื่อสารกับเจ้าของภาษามากที่สุดด้วยเช่นกัน การวิเคราะห์ความแตกต่างของทัศนคติของนักศึกษาแยกตามผลการเรียน โดยใช้สถิติทดสอบ F-Test ในตารางที่ ๔ พบว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียนต่างกัน ไม่มีทัศนคติต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นทั้งในเชิงบูรณาการ และเชิงใช้ประโยชน์ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ แม้ว่าจะเป็นนักศึกษาที่มีผลการเรียนแตกต่างกันก็ตาม ต่างก็มีแนวโน้มของทัศนคติไปในทางเดียวกันตรงตามข้อสันนิษฐานที่ตั้งไว้

๒. พฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่น

ส่วนในเรื่องพฤติกรรมพบว่า พฤติกรรม ๕ อันดับแรกที่นักศึกษานิยมปฏิบัติบ่อยครั้ง เป็นพฤติกรรมในห้องเรียน ๓ อันดับ พฤติกรรมหลังคาบเรียน ๑ อันดับ และพฤติกรรมเรียนรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง ๑ อันดับ โดยลำดับที่ ๑, ๒, ๔ เป็นพฤติกรรมในห้องเรียน ได้แก่ ความตั้งใจในขณะที่อาจารย์สอน ($\bar{X} = ๔.๔๙$) การเข้าเรียนทุกครั้ง ($\bar{X} = ๔.๔๓$) และการจดบันทึกขณะที่อาจารย์สอน ($\bar{X} = ๔.๓๗$) ในขณะที่ลำดับที่ ๓ เป็นพฤติกรรมหลังคาบเรียนคือ การทำการบ้าน หรือรายงานด้วยตัวเอง ($\bar{X} = ๔.๔๒$) และลำดับที่ ๕ นั้นเป็นพฤติกรรมเรียนรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง โดยเชื่อว่าตนเองทุ่มเทการเรียนให้กับภาษาญี่ปุ่นมาก ($\bar{X} = ๔.๑๐$)

หากพิจารณาแยกตามกลุ่มผลการเรียนจะพบว่า นักศึกษากลุ่มที่มีผลการเรียนคะแนนเฉลี่ย ๓.๕๑ ขึ้นไป จะเลือกปฏิบัติพฤติกรรมบ่อยครั้งกว่ากลุ่มอื่นในทุก ๆ ข้อ ยกเว้นเรื่องการเรียนพิเศษและการนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน ยกตัวอย่างเช่น จากตารางที่ ๖ จะเห็นได้ว่านักศึกษากลุ่มที่มีผลการเรียนคะแนนเฉลี่ย ๓.๕๑ ขึ้นไปจะเลือกปฏิบัติพฤติกรรมหลังคาบเรียนมาก เช่น ทำการบ้านด้วยตนเอง และส่งการบ้านตรงตามเวลา ในขณะที่กลุ่มที่มีผลการเรียนคะแนนเฉลี่ยน้อยกว่า ๒.๕ จะให้ความสำคัญกับการปฏิบัติพฤติกรรมในห้องเรียนมากกว่า ไม่ว่าจะเป็นการตั้งใจเรียนในขณะที่อาจารย์

สอน เข้าเรียนทุกครั้ง หรือจดบันทึกประเด็นที่อาจารย์สอน และจากการวิเคราะห์ในตารางที่ ๗ ถึงความแตกต่างของพฤติกรรมของนักศึกษาแยกตามผลการเรียนโดยใช้สถิติทดสอบ F-Test พบว่า พฤติกรรมของกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนแตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมการเรียนในคาบเรียน หลังคาบเรียน และการเรียนรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง ที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ กล่าวคือ กลุ่มที่มีผลการเรียนคะแนนเฉลี่ย ๓.๕๑ ขึ้นไป จะมีแนวโน้มปฏิบัติบ่อยครั้งกว่ากลุ่มคะแนนเฉลี่ยน้อยกว่า ๒.๕ เกือบทุกข้อ ยกเว้นเรื่องการเรียนพิเศษ ซึ่งกลุ่มคะแนนเฉลี่ยสูงจะมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติต่ำสุด ซึ่งสอดคล้องกับคำตอบของนักศึกษาในกลุ่มคะแนนเฉลี่ยสูงที่ว่ามักจะทบทวนและศึกษาด้วยตนเองมากกว่า

๓. ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติ พฤติกรรม และผลการเรียนภาษาญี่ปุ่น

ในด้านการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อภาษาญี่ปุ่น พฤติกรรม และผลการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติเชิงบูรณาการ กับพฤติกรรม และทัศนคติเชิงใช้ประโยชน์กับพฤติกรรมมีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ (.๔๙๘** และ .๔๐๑** ตามลำดับ) แสดงแนวโน้มว่าทัศนคติในเชิงบูรณาการของนักศึกษามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเป็นลำดับแรก และทัศนคติเชิงใช้ประโยชน์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในลำดับรองลงมา สะท้อนให้เห็นว่านักศึกษาที่มีทัศนคติที่ดี มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมการเรียนที่ดีสอดคล้องกัน นอกจากนี้ยังพบว่า ทัศนคติ และผลการเรียนของนักศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสรุปได้ว่า การมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาญี่ปุ่น มีส่วนในการตั้งใจ หรือเป็นสิ่งบ่งชี้ถึงพฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่นที่ดีได้ แต่ไม่ได้บ่งบอกถึงความสัมพันธ์ที่สอดคล้องกับผลการเรียนแต่อย่างใด ในขณะที่พฤติกรรมการเรียนหลังคาบเรียน และในคาบเรียนมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ โดยมีค่าความสัมพันธ์ในเชิงบวกอยู่ที่ .๒๓๒** และ .๑๓๙* ตามลำดับ สามารถวิเคราะห์ได้ว่า ถ้ามีพฤติกรรมการเรียนหลังคาบเรียน และในคาบเรียนที่ดี ก็มีแนวโน้มที่จะสะท้อนผลการเรียนที่ดีด้วยซึ่งข้อสรุปนี้สอดคล้องกับคำตอบของนักศึกษาในกลุ่มที่คะแนนเฉลี่ยผลการเรียนสูง

จากผลวิเคราะห์ความสัมพันธ์ดังกล่าวข้างต้นเห็นได้ว่า ความสัมพันธ์ในภาพรวมระหว่างทัศนคติ ไม่ว่าจะเป็นเชิงบูรณาการ หรือเชิงใช้ประโยชน์ ต่างก็ไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียน ถึงแม้ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนหลังคาบเรียน และ

ในคาบเรียนจะสัมพันธ์กับผลการเรียนก็ตาม แต่ก็เป็นตัวเลขที่ต่ำมาก ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นที่คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร มีทัศนคติที่ดี มีพฤติกรรมการเรียนปานกลางสอดคล้องกับทัศนคติ แต่มีวิธีการเรียนที่ไม่เหมาะสมนัก ซึ่งเห็นได้จากผลวิเคราะห์ค่าความสัมพันธ์ของพฤติกรรม ไม่สอดคล้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน น่าจะเป็นเพราะ พฤติกรรมที่ดีที่สอดคล้องกับทัศนคติ เน้นเฉพาะพฤติกรรมในห้องเรียน พึ่งพาแต่การสอนของอาจารย์ ยังขาดการปฏิบัติพฤติกรรมก่อนเรียน หลังคาบเรียน และพฤติกรรมเรียนรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ส่งผลให้สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ดังเช่นที่ O'Malley and Chamot (1990 : 128) และ Oxford (1990 : 201) เสนอแนะว่า ผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษานั้น ได้เลือกใช้ความหลากหลายของพฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสมต่อการเรียนรู้ จึงทำให้ประสบความสำเร็จได้มากกว่า

๔. ข้อเสนอแนะ

๔.๑ ด้านพฤติกรรมการเรียน

จากผลการวิจัยนี้พบว่า กลุ่มที่มีผลการเรียนคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า ๒.๕ จะให้ความสำคัญกับการปฏิบัติพฤติกรรมในห้องเรียน มากกว่าพฤติกรรมนอกห้องเรียน โดยสอดคล้องกับคำถามปลายเปิดที่ตอบว่า ตนเองมีพฤติกรรมนอกห้องเรียนที่ไม่เหมาะสมเกิน ๘๐% ขึ้นไป ในขณะที่กลุ่มที่มีผลการเรียนคะแนนเฉลี่ย ๓.๕๑ ขึ้นไป กลับให้ความสำคัญกับการปฏิบัติพฤติกรรมนอกห้องเรียนมากกว่าในห้องเรียน ซึ่งชี้ให้เห็นว่า ผู้สอนควรจัดการเรียนการสอน ให้นักศึกษามีกิจกรรมการเรียนรู้นอกห้องเรียนมากยิ่งขึ้น นอกจากนั้นเรื่องการฝึกอ่าน ฟัง และพูดตามหัวข้อในบทเรียนแล้ว ควรเพิ่มงานให้นักศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับภาษาญี่ปุ่นเอง และนำมาแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อนในชั้นเรียน หรือจัดตั้งกลุ่มการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นขึ้น เพื่อเปิดทางเลือกในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นนอกห้องให้กับนักศึกษา นอกจากนี้ การเตรียมความพร้อมก่อนการเข้าเรียน และการทบทวนหลังคาบเรียน ก็เป็นส่วนสำคัญต่อการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ ผู้สอนจึงควรเพิ่มการสอบ pre-test และ post-test มากขึ้นตามความเหมาะสมของวิชานั้น ๆ

๔.๒ ด้านทัศนคติต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น

จากผลการวิจัยพบข้อสังเกตว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร ส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น แต่ในอีกด้านหนึ่งก็พบว่า มีนักศึกษา

วารสารอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีที่ ๓๘ ฉบับที่ ๒ ก.ค.-ธ.ค. (๒๕๕๙) ๒๗๙

บางส่วนที่ยังเรียนมากขึ้น ก็ยังเกิดจากความท้อแท้เหนื่อยหน่ายหรือไม่กระตือรือร้นในการเรียนเท่าช่วงปีแรก ๆ ที่เริ่มเรียน จึงส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์การเรียนถดถอย แต่เนื่องจากหลักสูตรภาษาญี่ปุ่นของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรสอนภาษาญี่ปุ่นตั้งแต่ระดับต้น ในขณะที่นักศึกษาที่เรียนภาษาญี่ปุ่นมีพื้นฐานความรู้และภูมิหลังที่ต่างกัน ส่วนหนึ่งเคยเรียนโปรแกรมศิลปญี่ปุ่นมาในระดับมัธยมปลาย บางคนศึกษาด้วยตนเอง แต่ผู้ที่ไม่มีความรู้เลยก็มีอยู่ไม่น้อย ดังนั้น ความแตกต่างดังกล่าวรวมถึงทัศนคติที่เคยมีทั้งของผู้ที่เคยและไม่เคยสัมผัสภาษาญี่ปุ่นอาจจะเป็นตัวแปรที่ทำให้ทัศนคติต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นหลังได้เริ่มเรียนที่คณะอักษรศาสตร์เปลี่ยนไปจนส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาก็นับได้ จึงเป็นประเด็นที่กลุ่มผู้ทำวิจัยต้องการศึกษาอย่างละเอียดและหาแนวทางแก้ไขต่อไป

บรรณานุกรม

- กมลทิพย์ พลบุตร. “ความเชื่อของผู้เรียนเกี่ยวกับการเรียนภาษาญี่ปุ่น.” **วารสารมนุษยศาสตร์. มหาวิทยาลัยนเรศวร. ปีที่ ๕, (ฉบับที่ ๒) : ๒๕-๔๐, ๒๕๕๑.**
- ดีเด่น เบญจวัน. **ทัศนคติและพฤติกรรมของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, ๒๕๕๖.**
- ยุพกา พุกขิมา, กนกพร นุ่มทอง, สร้อยสุตา ณ ระนอง. “ความนิยมในการเรียนภาษาญี่ปุ่น และภาษาจีนของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ : แรเงจุงใจแตกต่างกันอย่างไร.” **วารสารญี่ปุ่นศึกษา ปีที่ ๓๐, (ฉบับที่ ๑ เม.ย. - ก.ย. ๕๖) : ๒๙-๔๐, ๒๕๕๖.**

สุพรรณ เมือง. การศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาวิชาเอก
ภาษาญี่ปุ่นในมหาวิทยาลัยไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
ภาควิชาภาษาญี่ปุ่น คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๔๔.

Best, John W. **Research in Education**. 3rd ed. New Jersey : Prentice Hall inc,
1977.

Gardner, R.C. **Social psychology and Second language Learning : The roles
of attitudes and motivation**. London : Edward Arnold, 1985.

Gardner, R.C. & Lambert, W. **Attitudes and Motivation in second language
learning**. Rowley, Massachusettes : Newbury House, 1972.

Hinkle, D.E, William, W. and Stephen G.J. **Applied Statistics for the Behavior
Sciences**. 4th ed. New York : Houghton Mifflin, 1998.

Kara, A. “The Effective of a “Learning Theory” on Students towards Learning.”
Australian Journal of Teacher Education, 34 (3) 100–113, 2009.

O' Malley, J. Michael & Chamot, Anna Uhl. **Learning Strategies in Second
Language Acquisition**. Cambridge : Cambridge University Press, 1990.

Oxford, R.L. **Language Learning Strategies : What every teacher should
know**. New York : Newbury House / Harper Collins, 1990.

Walberg, H.J. **The Effective Teacher**. New York : McGraw – Hill, 1989.

Weinstein, C.E., Schulte, A., & Plamer, D.R. **The Learning and Study Strategies
Inventory**. Clearwater, FL : H Publishing, 1987.

